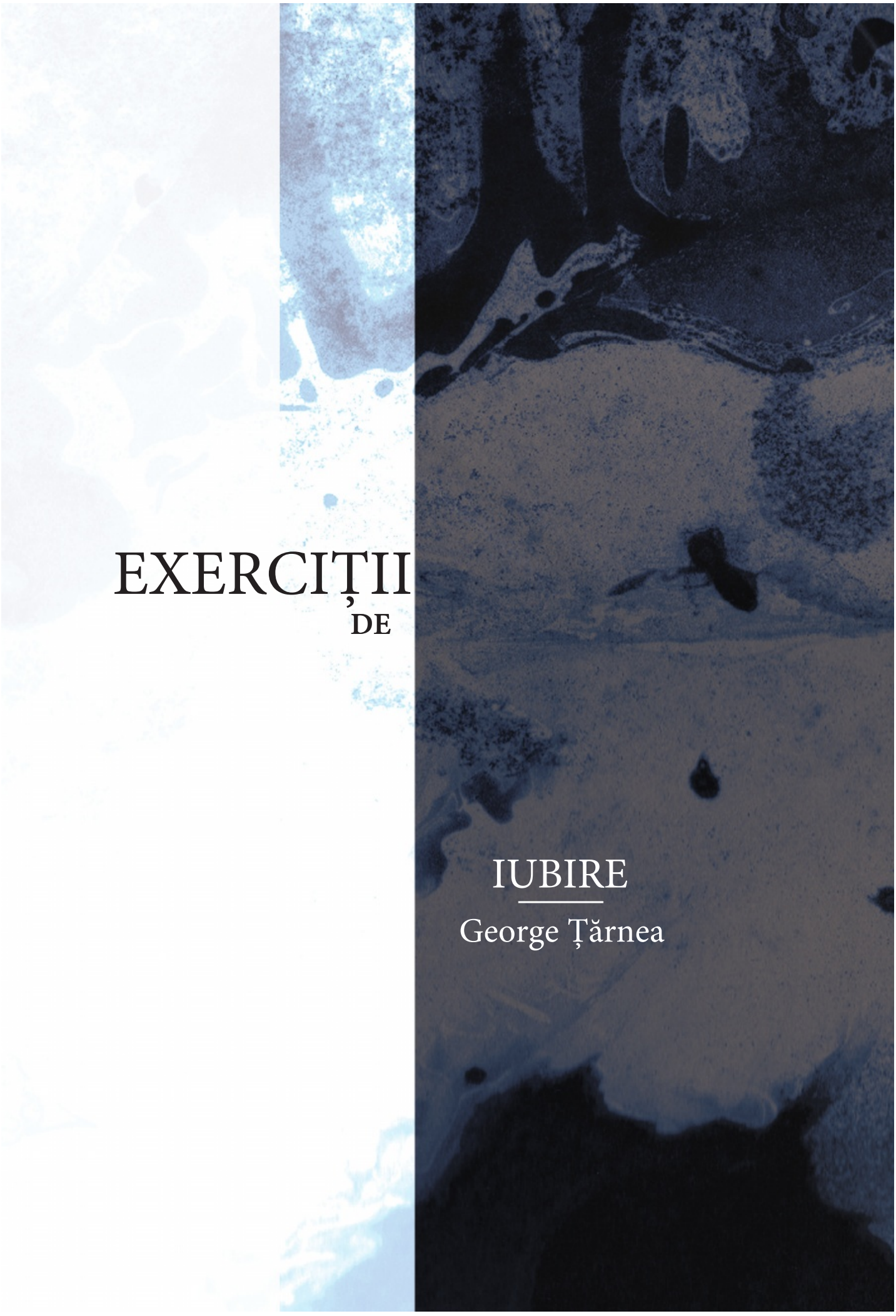

EXERCIȚII DE IUBIRE

George Țărnea

EXERCIȚII DE IUBIRE

George Țărnea

București, 20 15

Exerciții de iubire
București, 2015

Ediția a 2-a, 2015

Toate drepturile rezervate.

Grafică: Maia Manolescu
Caracter de literă: Minion Pro
Tipărit și legat de: Peggy Production

CUVÂNT ÎNAINTE

Tristă și obligatorie penitență aceea de-a mă ocupa de volumele „poetului meu preferat", acum postume, doar dintr-o obișnuință a tipicului istoriei literaturii pentru că el, George Țărnea, nu a murit, a dispărut doar pentru un timp, așa cum dispărea el mereu, fără să anunțe pe nimeni.

Cartea aceasta este ultima pe ca re poetul a scris-o și a structurat-o după voința sa.

Drept urmare, cea mai nimerită introducere la o carte, mai ales despre iubire, mi se pare a fi tot cuvântul poetului:

CUVÂNTUL ȘI POVESTEA

Dintr-o iubire nemăsurată,
Mintea mi-e foarte împresurată,
Carnea mi-e fără de vlagă –
Veche dorință, tânără fragă,
Vreme bătrână, lacrimă nouă,
Însângerate boabe de rouă,

Înfrigurate brațe ușoare,
Cearcăn pe lună, cearcăn pe soare,
Și încă peste toate acestea,
Eu spun cuvântul, tu spui povestea.

Să-i cer iertare că mai respir, mai merg, mai dorm, mai plâng, mai simt, mai gândesc? Îndeplinirea promisiunile făcute și a obligațiile asumate de o viață să țină loc oare tuturor regretelor și dorului de el?

Citiți-i versurile și el va fi mereu în sufletele noastre.

Marta Nora Țărnea

MĂSURA LINIȘTII PUȚINE [1]

Îmi e de-ajuns dacă te simt pe-aproape,
Dacă te știu prin preajmă și te am,
Ca pe-o sămânță gata să se-ngroape
De dragu-nmuguririi altui ram.

Îmi e de-ajuns dacă te pot atinge
Dacă te pot privi și-mbrățișa,
Când peste merii mei cu floare ninge
Și trece-un cal prin cer, cu luna-n șa.

Îmi e de-ajuns dacă mai dau de tine
Printr-un ungher de vis desăvârșit,
Când peste drumuri cad din nou cortine
Și-o altă așteptare ia sfârșit.

[1] Volumul a fost alcătuit de poet din câteva poezii noi, toate celelalte fiind reluate din diverse alte volume.

Dar nimeni și nimic n-ar fi în stare
Să umple golul tău prin vreun cuvânt,
Simțindu-mă, din ce în ce mai tare,
Purtat printre iubiri ca frunza-n vânt.

Dac-ai lipsi o zi sau vremea toată –
Rămasă vieții mele de-ndurat –
Nimic anume n-ar mai fi, să poată
Îndepărta vreun rău, cu-adevărat.

Și m-aș topi de dor pe nesimțite,
În lipsa ta, iubito, ca și când
Nu unul, ci o mie de cuțite
Mi s-ar înfige-n fiecare gând.

MIT MĂRUNT

Fată mare cu tulpan,
Ce-ai găsit la zeul Pan
De te-ai dus cu el pe sus
Fără nimeni să-ți fi spus,
Fără nimeni să-ți fi dat
Mai firesc sau mai ciudat
De-nțeles că-i dreptul tău
Să te-arunci orbește-n tău
Dar să nu pățești nimic,
Fată mare cu trup mic,
Și necopt și neatins?
Vatra-i rece, focu-i stins!

RAPORT DESPRE STAREA IUBIRII

Eu n-am cântat iubirea pentru pâine,
Nici n-am vândut-o ca să-mi fie cald,
Și, dacă tot trăiesc de azi pe mâine,
Doar în iubire încă mă mai scald.

Eu n-am luat iubirea cu de-a sila,
Din brațele cuiva mai amărât,
Sau prea nevolnic sau de toată mila,
Doar ca să-mi țină noaptea de urât.

Eu n-am trădat iubirea niciodată,
Chiar dac-am fost prea mult risipitor,
Și-am îndrăznit prin firea mea ciudată,
Să cred că-i pot rămâne și dator.

Eu n-am ascuns iubirea sub lăcate,
Nici n-am urât-o dacă mi-a fugit,
Să-mpartă fericirea din păcate,
Cu cineva de ea mai îndrăgit.

Eu n-am ținut iubirea-nlățuită,
Și glume n-am făcut pe seama ei,
Când s-a-ntâmplat să fie hărțuită
Sau chiar să aibă prea puțin temei.

Eu n-am schimbat iubirea nici pe lauri,
Nici pe mărimi vremelnice și reci,
Ca să-mi tocmesc o mie de balauri
Pentru blestemul somnului de veci.

JOCURI

Nume pe care se sprijină zarea…
Joc de-a iubirea, joc de-a pierzarea,
Trupuri spre care se năruie cerul,
Joc de-a tăcerea, joc de-a misterul,
Umbrele noastre neîmpăcatele,
Joc de-a sfinţenia şi de-a păcatele.

ABSENŢA IUBIRII

Fără iubire, zilele-s de iască
Iar nopţile-s de pâslă, până-n zori
Şi nici nu ştiu cum poate să trăiască
Cel condamnat să nu mai facă flori.

Fără iubire, iarba se usucă,
Şi frunzele se risipesc în vânt,
Făgăduite dorului de ducă
Prin chiar rostirea primului cuvânt.

Fără iubire sufletul se trece
Şi trupul se zbârceşte, ca un măr
Uitat pesemne, într-o hrubă rece,
Din prea puţinul verii adevăr.

Fără iubire flacăra îngheaţă
Şi-n aşteptarea unui alt prilej,
Tot ce păruse doritor de viaţă,
Se-nchină uscăciunii ca un vrej.

Fără iubire, nu mai are stare,
Înfrigurata vrajă din sărut
Şi ne-amăgim din ce în ce mai tare,
Cu amintirea celui dispărut.

Fără iubire nimeni nu mai ţine
Măsura vremii cu întâmplări cu tot,
Minunile răsar tot mai puţine
Şi nici măcar să dăinuie nu pot.

CAP DE PRIMĂVARĂ

Fluturi pe ziduri,
Rituri sau riduri,
Îngeri pe gânduri,
Scorburi sau scânduri,
Muguri pe ramuri,
Haturi sau hamuri,
Semn pe iubire,
Mir sau uimire,
Cercuri pe ape,
Stele sau sape,
Pâine pe masă,
Carte sau casă,
Care pe care,
Miere sau sare,

Umbre pe gheață,
Clipe sau viață,
Rouă pe buze,
Spuze sau scuze,
Nufăr pe umăr,
Nume sau număr,
Viță sau vină,
Iarbă divină.

SPIRALE

Prea se-nvârte roata morii,
Pleacă iarna vin cocorii,
Zarea nu ne mai încape,
Firul ierbii dă să scape
Și se-agață de lumină,
Vremea-i vreme vina-i vină,
Îngerii se scaldă-n soare,
Ce e dor, ca dorul doare,
Mugurii pleznesc pe ramuri,
Numai zânele n-au hamuri,
Nici potcoave fermecate,
Să se lase-nduplecate,
Pleacă sfinții, vin ereții,
Prea se-nvârte roata vieții.

ŢIE

Din viaţă, în de moarte,
Din aproape în departe,
De la dragoste la ură, [2]
Tu, dintru-nceput măsură
Pentru toţi şi pentru toate...
Fără tine nu se poate
Întâmpla nimic sub stele,
Tu lumina vieţii mele.
Tu blestemul sau tu, leacul,
Clipa care naşte veacul,
Mâna care-adoarme clipa,
Tu, strânsura şi risipa,
Ţii în palmele-ţi fragile
Nopţi şi visuri, munci şi zile,
Vindecarea şi pierzarea,
Tu, limanul meu şi zarea,
Neclintirea mea şi zborul,
Tu, pustiul, tu izvorul,
De la humă la idee,
Tu, întregul meu, Femeie! [3]

[2] Variantă: „Fie viaţă, fie moarte, Fie-aproape sau departe, fie dragoste sau ură"
[3] Variantă: „Tu, oglinda mea. Femeie!"

MĂRȚIȘOR

Mugur, mugur, mugurel,
Trece dorul ușurel
Pe deasupra stâncilor
Și dă brânci ieruncilor
Spre ponoare cu izvoare,
Ca să-nvețe iar să zboare
Până-n buza cerului,
Unde-i vama gerului,
Și, de acolo, să-mi aducă
O nălucă de duducă
Priceputǎ mult mai bine
La noianul de albine
Revărsat din stup afară,
De prea dor de primăvară
Și de flori de păpădie…
Numai vântul să n-adie,
Că le-mprăștie pe toate,
Până ce nu se mai poate
Nici afla, nici recunoaște
Care iarbă nu se paște
Când e dorul prea-ntr-o dungă,
Trup firav cu viață lungă.

BALADA ULTIMEI IUBIRI

Strânge-mă-n braţe iubito, strânge-mă tare,
Cum ai strânge un prunc, nu un aspru bărbat,
Pregătit de la prag pentru altă plecare
Şi-n al cărui văzduh alte clopote bat.

Eu nimic nu mai am din străvechea mea fire –
Nestatornică, rea şi pierdută-n poveşti,
Dar tânjesc, în sfârşit, după prima iubire,
Aşteptând-o să crească din cea care eşti.

BALADA STRĂLUCIRII I MPUSE

Sunt trist şi pozitiv din cale-afară,
Cu cât mai trist, cu-atât mai pozitiv,
Şi-n câte feluri trist, şi-a câta oară,
Dar pozitiv, oricum definitiv.

Şi chiar vorbesc, din când în când, cu tine,
Părându-mi-se-n gând că ne-am iubi…
Dar despre gustul stării cabotine,
Mult mai târziu, iubito, vom vorbi.

Sunt trist, dar pozitiv, din fericire,
Şi pot să râd şi pot să scriu poveşti
Şi-n jurul meu e-atâta strălucire,
Încât mi-e frică să te-ntreb cum eşti.

BALADA PĂSĂRILOR NOASTRE

Prea zgomotos vin păsări mari, de pradă,
Dinspre trecutul tău apropiat,
Anume să mă vadă și să-mi cadă
Peste sărutul viu, dar speriat.

Și-atunci te-ntreb: cum crezi c-ar fi mai bine
Să fug de tot sau să le-nving de tot
Că de-mpărțit ce-ți aparține ție,
Cu păsările morții, cum să pot?

Dinspre trecutul meu, cât toată viața,
Vin păsări mici, cu zborul chinuit,
Și-atunci mă-ntrebi, acoperindu-ți fața:
De ce tot vin și cum ne-au dibuit?

În felul tău, ești tristă și te doare
Această năvălire, însă taci,
Fără să-ncerci, când dragostea ne moare,
Vreun gest de-mpotrivire să mai faci.

BALADA ÎNLĂNȚUIRII

Mă ții înlănțuit iubirii mele,
Fără să știi aceasta, ori să vrei;
Mă ți înlănțuit până la stele
Și până la ghețarii cei mai grei.

Mă ții înlănțuit cu tot cu sânge,
Citindu-mă statornic din priviri –
Și gândul evadării mi s-ar frânge,
Înlănțuit aceleiași iubiri.

Fără să crezi ce-ți spun că mi se-ntâmplă,
După mirarea pasului dintâi,
Mă ții înlănțuit până la tâmplă
Și până-n punctul morții, din călcâi.

Mă ții înlănțuit, așa cum ține
Doar soarele, în noi, lumina sa…
Și, de va fi să vină de la tine,
Nici de-nnoptarea mea nu-mi va păsa.

Mă ții înlănțuit, precum sărutul –
Înfometate buze care-și cer
Sfârșitul despărțirii cu-nceputul,
Din temelia humei până-n cer.

Mă ții înlănțuit cu tot cu stare,
De parcă doar atât ar mai conta,
Din ce în ce mai tragic și mai tare,
Desăvârșit de viu în umbra ta.

BALADA UMBRELOR

Răzvrătirea mea-mpotriva
Umbrelor de pe covor,
Este chiar definitiva
Stare de iubire-n zbor.

Nu te pot lua cu mine,
Și, nici vorbă să-ți rămân;
Cu secunda care vine,
Adevărul mi-l amân.

Și trăiesc minciuna fadă
Cu mărunte lupte-n van,
Poruncindu-le să cadă
Umbrelor de pe tavan.

Ești mai mult decât o sferă,
Sunt mai mult decât un mit –
Peste umbra-mi efemeră,
Trupul tău, cel adormit…

Stau și scriu acestea toate,
Undeva la umbra ta,
Ce se-ntâmplă, nu se poate!
Dar se poate întâmpla?

BALADA UŞILOR ÎNCHISE

Nu-ți cer mai mult decât să ai răbdare –
Încă o noapte și-nc-un răsărit –
Cu tot acest răstimp, care mă doare,
Și-am să mă-ntorc de unde am venit…

Fără putință a mai fi să-mi caut
Întoarcerea spre tine, cât de cât…
Acord perfect cu sunete de flaut
Și lacrimi oarbe înnodate-n gât…

Ne mai despart doar câteva secunde,
La frontiera dintre azi și ieri…
Nici chiar formal să nu mă-ntrebi pe unde
Îmi voi purta aceste mângâieri,

Din care tu ai consumat în grabă,
Ca dintr-un fruct exotic și cărnos,
Dar te-ai desprins și ți-ai văzut de treabă,
Lăsându-mi urme-n fiecare os…

Nu-ți cer mai mult, acum și într-o doară,
Decât să-ți fie bine, mai ales,
Când va începe, totuși, să te doară
Ce-ți pare astăzi greu de înțeles…

Și să alergi cu brațele deschise,
Spre cineva anume, dar atunci
Să fie-nchisă ușa dinspre vise
Și, printre lacrimi, să-ți adoarmă prunci.

BALADA ÎMPĂCĂRII

De toate-avem prin sufletele noastre:
Mai noi, mai vechi, mai dulci, mai amărui,
Mai cenușii, mai albe, mai albastre,
Dar nici un fel de împăcare nu-i.

Și alergăm bezmetici spre lumină,
În căutare unei mici iubiri,
De parcă alta n-ar mai fi să vină,
La cât de mari sunt fostele-nvrăjbiri.

Izbindu-ne cu frunțile de stele,
Rănindu-ne cu tălpile de spini,
Furăm nisip, să mai clădim castele,
Furăm povești, să mai clădim grădini.

Așa ne trece vremea, dintr-o dată,
Trezindu-ne bătrâni și foarte reci,
Să-mbrățișăm priveliștea ciudată,
Spre care-ndeamnă căile de veci.

BALADA TRUPULUI MEU

N-am să mai port în minte răvășitoare chipuri,
N-o să-mi mai fie sete, n-o să-mi mai fie dor,
Nici de fântâni suave, nici de fierbinți nisipuri,
Nici de aceste buze, nici de stăpâna lor.

Mă leg să fiu cuminte, măcar până la moarte,
Să nu mă-ndemne carnea spre alt blestem,
Să nici nu trec de stele cu gândul mai departe,
Mă leg cu strășnicie, dar tot așa mă tem.

Că-i știu, de lungă vreme, acestui trup trădarea,
El, împotrivă mie cu tot ce-a fost mai greu
De îndurat lumește, cu cerul și cu marea,
Dar, mai ales, cu strânsul iubirilor, mereu….

Din rouă și din șanțuri, din văi și de pe dealuri,
Din începutul zilei sau din amurgul ei,
Bolnav de dăruire, scârbit de idealuri,
El, trupul, se codește să facă pașii mei.

Și dacă-i spun o vorbă mai rea sau mai tăioasă,
Tot el se răzvrătește și se răzbună crunt,
Silindu-mă, spre vară, să nu mai dau pe-acasă,
Chemându-și câte-o mierlă să cânte-n cel ce sunt.

El, trupul, și nu altul mă dă pe mâna sorții,
Cu fetele nebune și bune de iubit,
Când ies pe ușă-afară, el trage drugul porții,
Lăsându-mă și ierbii și zărilor robit,

Încât de el mi-e teamă și de această dată,
Că-mi rupe legământul și fuge pe câmpii,
Până spre miezul iernii, cu pofta lui ciudată
De îmblânzit fecioare și de visat copii.

BALADA
SCHIMBULUI DE VEȘTI

Sunt forma ta supremă de uitare,
Ești frica mea supremă de trăit –
Iubindu-te, din ce în ce mai tare,
De trupul tău mă simt dezmoștenit…

Putând pleca, oriunde, în tăcere
Și-aproape vindecat de ce-au furat
Modestele convulsii de plăcere
Dintr-un palat restrâns și-niederat…

La poartă, câinii vor mai da să latre,
A bucurie, spre stăpânul lor,
Contaminați cu gesturi idolatre
Dintr-un flacon de sânge incolor.

Ce goală-i casa ta de după nuntă!
Ce gol e trupul tău de după dans!
Ne râde-n ochi o veselie cruntă,
Ne plânge-n gând un îndrăcit balans.

N-am prea avut răbdare să ne fie
Rușine de părinți-ntâmplători
Și câte-o altă lubrică stafie
Am strâns în brațe, altora datori,

Pe care n-am putut să-i dăm afară
Din carnea noastră, mirosind a vânt
Și-n dragostea vremelnică, de vară,
Pân-a murit și roua din cuvânt…

Așa se face că, deși ni-i bine,
Prea ne simțim din ce în ce mai rău –
Tu, cuibărită strâns în vis la mine,
Eu, încolțind brutal în trupul tău.

Dar cui să-i treacă vreun sărut de teamă,
Pe fruntea împroșcată cu noroi,
La ceasul când pe fiecare-l cheamă
Ademenirea unor trupuri noi?

Vom suferi, o vreme, de uimire,
Dar vom ieși din zona cu greșeli,
Tot mai ușor venindu-ne în fire,
La vestea că te-nșel și că mă-nșeli.

BALADA
VÂRTEJULUI NĂUCITOR

Preacotropit fiind de trupul tău,
Nici o zvâcnire nu mai simt sub tâmple
Şi mi se-ntâmplă răul cel rău
Din câte aşteptam să mi se-ntâmple.

Dar, împotrivă mie, te iubesc
Şi, împotrivă ţie, nu-mi dai drumul,
Iar paşii tăi în mine se izbesc,
Până se-alege de lumină scrumul.

Şi este noapte oarbă peste tot
Şi-aceeaşi rană suntem, împreună,
Încât să fug de tine nu mai pot,
Cum nu mai poţi muri de moarte bună…

Fiindu-ţi hărăzite autumnal,
Aceste imposibile secunde,
Care înfig prin pori câte-un pumnal,
Şi nici de noi nu ne mai ştim ascunde.

În tot acest vârtej năucitor,
Urându-ne pe rând, întru iubire,
Nu-i nimeni vinovat şi nici dator,
Ci doar înspăimântat de izbăvire.

BALADA REZONANŢEI

Ca unul care ştie, de-atâta vreme încă,
Ce-naltă-i ziua şi noaptea ce adâncă,
Ascultă-mă şi-ţi lasă la uşă-mpotrivirea,
Mireasa mea frumoasă, ţinută cu privirea,
Atât de-aproape mie şi-atât de împreună,
Încât sub fruntea noastră acelaşi gând răsună
Ş-aceeaşi dulce moarte ne toropeşte, iată,
Prin durerosul freamăt de carne despuiată…
De-aceea nu-mi mai spune să stau
  cum se cuvine,
Când tu în mine tremuri şi eu tresar în tine,
Când nu mai vreau să aflu nimic
  despre un altul,
Când eu îţi sunt adâncul şi tu îmi eşti înaltul.

BALADĂ TANDRĂ

Abia pârguiţi, sânii tăi explodează de viaţă,
Neruşinaţi de frumoşi, de rotunzi şi de goi,
Ce ştii tu despre nori, despre flori,despre
  gheaţă?
Ce ştii tu despre frica de moarte din noi?

Şi iată-mă, speriat, contemplându-ţi
  fragila făptură
Răstignită pe scoici, când tărmul e încă
  pustiu,
Iar licoarea iubirii e doar o frântură
Din oceanul de lacrimi, pe care nici eu
  nu-l prea ştiu.

Spre amiază, desigur, vom fi două nume
Tributare acestui vremelnic delir estival,
Rătăcind, obosiți și străini, prin cotloane de
lume,
Cu memoria nunții din ultimul val…

Pân-atunci mai e timp de-o furtună întreagă
Și de-un cald naufragiu pe algele reci…
Plutitorul tău trup ca o lotcă se leagă
De bătrânul meu chei, și n-aș vrea să mai
pleci.

BALADĂ DE ÎMPOTRIVIR E

Semnu-nnoptării să fie, oare,
Carnea bătrână care mă doare
Și mintea proastă care-și râvnește
Tot se dezbracă, de cum privește,
De cum cuprinde, de cum apucă,
Într-o febrilă stare caducă?

De parcă toate iepele rele
Dau iama-n iarba zilelor mele,
Ca să-mi impună, fără-nvoială,
Această lungă orbecăială…
Dar ce pedeapsă mai pe măsură
Decât iubirea, ca o arsură,
La vremea toamnei, pentru povara
Dusă cu firea, prin toată vara…?

BALADA ÎNGERULUI ECLECTIC

Înger eclectic, cu fragi la gură,
Şi nestatornic peste măsură,
Nu vezi cum trece, fără de veste,
Vremea iubirii, câtă ne este
Lăsată-n grijă, cu tot cu nuferi?
De ce tremuri, de ce suferi
Cum bietu-mi suflet rănit de moarte?
Au cine altul o să-ţi mai poarte
Carnea în braţe, numele-n minte,
Înger eclectic şi necuminte?

BALADA MORII DE VÂNT

Moară de vânt sunt eu, moară de vânt…
Macin cuvinte, macin grăunţe, macin pământ.
Roata se-nvârte mereu, soarta se-nvârte
mereu…
Trag de bietele-mi oase din plin şi din greu…
Latru şi urlu şi fluier şi cânt
Pentru câte-o fărâmă greţoasă de unt,
Pentru câte-o bucată uscată de pâine,
Pentru ziua de ieri, pentru ziua de mâine,
Pentru câte-o-mplinire foarte sumară,
Pentru câte-o iubire tăcută şi-amară,
Pentru câte şi câte alte mărunţişuri –
După suişuri şi ocolişuri,
După căderi disperate în gol şi-n uitare,
Până la cea mai netrebnică stare.

Nici o încheietură de-a mea nu mai e-ntreagă…
Dar dacă eu m-aș opri, ce-ar putea să se-aleagă
Din toată această scârțâitoare și flenduroasă
fantezie?
Praful și pulberea, numai praful și pulberea,
Sublimate în poezie.

BALADA BOȚULUI DE HUMĂ

Am fost, o vreme, călător prin stele
Și-o altă vreme condamnat să zbor,
Nu am nici bani, nici lauri, nici castele,
Nici groapă-n care trupul să-mi cobor.

Purtându-mi din tăciune în tăciune,
Nevindecații pași spre adevăr,
Am tot atâtea răni de-nțelepciune
Cât, prin albine, florile de măr.

Îmi dau în stambă cu mai-marii zilei
Și cu mai-micii veșnicei slăviri,
Deși cotrobăi prin cutia milei,
Să-mi pot salva o parte din iubiri.

Nu țin la titluri, nici măcar în glumă,
Nu țin cu proștii, nici măcar de frig…
Sunt doar un biet romantic boț de humă
Care visează zei, făcut covrig.

BALADA VER II IMAGINARE

Ascultă-mă bine, ascultă-mă bine!
Roirea aceasta nu-i cea de albine,
Cum poate să pară la prima vedere,
Ci-s fulgi de zăpadă, atinși în cădere
De palmele tale fierbinți și flămânde
Și încă datoare atingerii blânde,
Pe care o cauți acum disperată,
Prin toată această zăpadă curată,
De parcă nu iarnă s-ar face pe-afară,
Ci vară, iubito, năprasnică vară.

BALADA IERNII TIMPURII

Vin zile negre, vin zile grele!
Cum să-i rămână trecerii mele
Printre cuvinte, vreo amintire?
Ninge-n poeme, plouă-n potire,
Vocea iubirii e tot mai slabă,
Nu se-nțelege nici o silabă,
Nu se alege nici o idee…
Tristă și tandră, ce vrei femeie,
Drept alinare sau drept dovadă?
În mine, iată, e doar zăpadă…

BALADA PAȘILOR PIERDUȚI

Se face negru soarele în cer,
Se face neagră mierea-n albine!
Avându-te de tot, ce să-ți mai cer?
Atât de rău îmi e, fiindu-mi bine.

Visăm iubirea noastră separat,
Trăim durerea noastră împreună,
Cronometrați de-același aparat
Care ne spune, tragic: „Noapte bună!”

Și noi murim, la insistența sa,
Strângându-ne în brațe tot mai tare,
Dar nici nu arătăm că ne-ar păsa
De-această scufundare în uitare.

În zoii zilei ne-ntâlnim uimiți
Și sfâșiați lăuntric de-ndoială,
De parcă, prea departe adormiți
Ne-apropiem de noi prin tencuială;

Dar pasul care trebuie făcut,
Lipsește amândurora din minte
Și ne întoarcem singuri în trecut,
Prin dimineața rece și cuminte.

BALADA FĂRĂ CONCURENȚĂ

Sunt bătrân ca un balaur
Și bolnav de erezie;
Să te-mbrace alții-n aur,
Eu te-mbrac în poezie…

Și nimic nu te mai scapă
Din aceste moi veșminte –
Trupul minte ca o apă,
Numai sufletul nu minte…

Și rămâne lângă tine,
Chiar și-atunci când, alungându-l,
Poți visa că ți-e mai bine,
Înșelându-te cu gândul…

Prea m-am dat pierdut la zaruri,
Pe iubirile secrete!

Să-ți aducă alții daruri,
Eu ți-aduc numai sonete…

Care sunt chiar forma pură
A iubirii ideale,
Cum sărutu-i scris de gură
Din cuvinte ireale…

Și atunci, de ce să-mi pese
De vreun act sau de vreo normă?
Unul intră, altul iese
Din nimicul fără formă…
Sunt mai fiară decât lupul
Și mai blând decât chiar mielul;

Să-ți păstreze alții trupul,
Eu păstrez din tine cerul,

Peste-a cărui tâmplă nouă,
Să tot scriu balade-n care
Totul se transformă-n rouă,
Numai dragostea în soare…

Iată, dar, că nu mi-e frică
Nici de vestea cea mai gravă,
Numai dacă nu se strică
Întruparea ta firavă…
Că atunci, nu se mai poate
Nici lumina preaînalta;

Fără tine-s altfel toate,
Cum tu, fără mine, alta.

BALADA
PIERDERII DE VREME

A fi iubit cu disperare
Şi-a nu iubi la fel, mereu
Nu-i nici o pierdere mai mare,
Nici un păcat nu e mai greu.

Se rupe sufletul în două
Şi cum să-l mai lipeşti la loc?
O parte-i brumă, alta-i rouă,
O alta-i beznă, alta-i foc.

Cum să priveşti de la distanţă
Înfrigurarea celui drag?
Un adevăr fără substanţă
Nu-i trece vieţii peste prag…

Rămâne doar ca o părere,
Ce-ar fi putut să-şi facă loc

Spre împlinire, prin durere,
Cu o fărâmă de noroc…

Dar cum uitarea ta de-o clipă
S-a întâmplat să-i stea în drum,
Iubirea nu-i decât risipă
Și pierdere de timp și scrum.

BALADA REGILOR NOMAZI

Tratez iubirea ca pe-o artă,
De care nu-s în stare mulți,
Ci doar căzuții de pe hartă
În cerul regilor desculți…

Și-mpletitorii de cuvinte calde
Cu miezul foarte incolor,
În care fete vin să-și scalde,
Fără sfială, sânii lor…

Apoi descoperă fiorul
Înfloritoarelor uimiri
Și lasă-n furci netors fuiorul,
Să-și afle-n lume miri…

Acestor regi, din cale-afară
De visători și desueți,

Nu li s-a hărăzit vreo ţară,
De-aceea se numesc poeţi…

Ei umblă creanga printre stele
Şi leagă punţi între genuni,
Dar n-au nici curte, nici castele
Şi nu e chip să-i mai aduni…

BALADA CUPLULUI PRECAR

Mai rea decât spaima intrării în mâine,
E clipa ucisă din lipsă de pâine,
Din lipsă de aer, din lipsă de spaţiu,
Şi iată-ne robii aceluiaşi saţiu…
Reproşuri prea multe, regrete puţine,
Iubirea, nici oarbă, de foame nu ţine.
Un gol periferic ne stă la-ndemână
Şi o ură dibace din urmă ne mână
Spre capătul zilei, spre capătul vieţii,
Încep să ne crească pe tâmple scaieţii
Şi-n oasele-ncinse de-atâtea noroaie,
Furnicile morţii îşi fac muşuroaie…
Mirajul de aur, al nunţii frumoase,
Se sparge în cioburi cu muchii tăioase;

Sărutu-i părelnic, căldura lipseşte,
Doar iarna-i destulă, ba chiar prisoseşte.

BALADA RESEMNĂRII

Nu braţul meu, ci gândul meu te ţine
Prizoniera faptului că eşti
Atât de-aproape, nopţilor puţine
Şi nebuniei mele bătrâneşti.

Aşa încât, sunt gata să-ţi dau
drumul,
Dacă aceasta vrei, cu-adevărat,
Iar după-aceea, să se aleagă scrumul
Din visul meu cel tânăr şi curat.

BALADA POVEŞTILOR MELE

Duc în mine povara greşelilor tandre
Cu nume de fete şi-apoi de femei,
Ce greu le-o fi fost, printre-atâtea Ruxandre,
Să-şi mai afle cotlonul şi îngerii mei…

Cei mereu alungaţi cu prilejul pierzării,
Şi pe urmă rugaţi să se-ntoarcă la loc,
De prin spini, din grădini sau din
braţele zării,
Ca să-mi vindece carnea căzută în foc.

Ce-ar mai fi de făcut cu această strânsură
De vremelnice nume şi de veşnice nunţi?
Fiecare cuvânt se topeşte în gură
Şi-i prea mult adevărul unei singure frunţi.

BALADA BALDACHINULUI

Am căzut, uneori, la-nvoială cu fiara iubirii,
Prin ungherele nopţii, de mult prea flămând,
Şi nu-i chip să găsesc rost, acum, izbăvirii,
După cât sunt de vii amintirile-n gând.

Mă trezesc obosit şi bolnav de-ndelunga tortură
Şi mă smulg tot mai greu din prea dulcele chin,
Încercând să păstrez, peste zi, cel puţin
o frântură
Din suavul de vag şi de vechi baldachin…

Arcuit protector peste bezna căderilor mele,
Ca un înger cu aripi bătrâne, scheletic şi orb,
Să nu treacă lumina, direct, către urmele rele
Şi să nu deslușesc ce otravă mai sorb.

BALADA CASTELELOR DE NISIP

Prielnică noapte iubirii sub stele!
Nisipul mai poartă contur de castele
Şi marea, lovită de liniște, plânge…
Pe buzele tale sunt urme de sânge
Sau urme de lacrimi sau urme de sare…
Nimic, de cu vară, nu doare mai tare,
Nimic, mai lăuntric, nu poate ucide
Precum amânarea intrării lucide
În ultima, poate, iubire nebună
A părţilor noastre zidite-mpreună,
La marginea toamnei, pe plaja pustie,
Din pricina verii…sau cine mai ştie?

BALADA SFÂRŞITULUI DE VARĂ

Copilă bătrână şi tânără doamnă,
O singură noapte mai e până-n toamnă,
Deci, vino, să-i ţinem povestea în palme,
Robiţi, împreună, iubirilor calme,
Pe care poeţii le cred a fi, totuşi,
Doar lungi agonii ale triştilor lotuşi
Şi scriu despre ele, prin cărţi interzise,
Lăsându-ne, iată, prilejul sau vina
De-a şti cum se poate ucide lumina
Puţinelor clipe rămase din vară,
Prin cea mai fierbinte şi tristă povară.

BALADA TĂCERILOR ALBASTRE

Va trece o vreme şi-apoi, dintr-o dată,
Trezindu-te noaptea, vei sta speriată,
S-asculţi o părere de paşi, cât să-ţi fie
Cu mult mai concretă, cu mult mai pustie,
Distanţa de ger dintre braţele noastre,
Cuprinsă în cerul tăcerii albastre.

BALADA NOPȚII DE CRISTAL

Puțină minciună, puțină candoare;
Uitarea nu plânge, prostia nu doare…
Se-ntâmplă atâtea căderi în ispită,
De parcă și dogma ar fi toropită
Și-ar trage să moară, sub zările ude;
Nimic nu se vede, nimic nu se-aude,
Nimic nu se-nalță, nimic nu se-nclină –
Puțină căință, puțină lumină,
Puțină iertare, puțină speranță,
Formală și goală și-n van toleranță…
Degeaba sunt lacrimi, când ziua-i pe ducă
Și vine de-aiurea o noapte haiducă,
Absurdă și oarbă și tare-n secure,
Să ardă, să spargă, să taie, să fure

Puținul pe care iubirea-l mai poartă,
În palmele sale, cu nume de soartă.

BALADA CUPLULUI INERT

Unde-i surpriza cea de pe vremuri?
Eu nu mai stărui, tu nu mai tremuri
Și toate-s goale, deși sunt pline…
Firul iubirii abia le mai ține
Să se mai afle, să se mai vadă,
Toate-mpreună, toate grămadă,
Zile mărunte și prăfuite,
Semne de gesturi nesăbuite
Și pasagere și dureroase
Care măsoară frigul din oase,
Făcându-l încă și mai fierbinte,
Prin adevărul care ne minte.
Unde-i trecutul cel cu sărutul,
Să ne ferească de tot urâtul,

Să ne mai culce, să ne mai scoale,
Când toate-s pline, deși sunt goale?

BALADA
ÎNGERILOR CAPTIVI

Din ce în ce mai singur, din ce în ce mai rece…
Mi se topește carnea, dar nici așa nu-mi trece
Năravul vânătorii de îngeri enigmatici,
Ascunși prin niște fete, să pară mai simpatici,
Mai vulnerabili, poate, sau mai în calea puștii,
De parcă-i urmărește, pe toți, blestemul cuștii,
În care lunga vreme sau scurtă, după soartă,
Nici nu mai cântă imnuri, nici aripi nu mai
poartă,
Ci doar se roagă-n taină să-și afle izbăvire,
Prin tratament empiric, la boala de iubire….
Așa trec eu prin viață, cu gândul scăpătării,
Din ce în ce mai singur și mai de dat uitării.

BALADA
GRĂDINII DEVASTATE

Semiramida, Semiramida!
Din sânul verde roade omida,
Din frăgezimea coapselor gustă
Pe îndelete, câte-o lăcustă.
Carnea-i prea dulce, pofta-i prea mare,
Dispare șansa de întremare,
Dispare bruma de poezie
Sub fojgăiala cărămizie
A unor foarte oarbe termite;
Dar ce regină și-ar mai permite
Atâtea chinuri și-atâtea forme
Definitorii fricii enorme,
Din care crește toată prăsila
Împreunării prea cu de-a sila---?

Greierii, meşteri fără pereche,
Întru tortură, cântă-n ureche,
Iar peste gene şi peste buze,
Mişună hoarda de buburuze
Cui stă-n putere să ţi se-ntâmple
Toţi licuricii de pe la tâmple,
Care-şi încheie dansul erotic
Cu spasmul morţii, apoteotic?

BALADA CERCULUI ÎNCHIS

Aici am trăit, am iubit şi am plâns,
Cercu-i încă închis, fânu-i încă nestrâns
Toamna-mi bate în geam dar de ce s-o primesc?
Încă nu sunt sătul de ce am sau privesc,
Încă simt, încă ard, încă pot auzi
Paşii tăi, strecuraţi printre noapte şi zi,
Până ce nu mai ştiu dac-ai fost, dacă eşti,
Prea de cât mă robesc unor paşi femeieşti,
Unor ochi, unor sâni, unor glezne şi-apoi,
Unor semne, mai vechi, de pe umerii goi,
Despre-al căror trecut cine poate vorbi,
Dacă nu cel sortit să te poată iubi?

BALADA
JOCULUI CU MERE

Efemere, efemere
Jocuri pe grămezi de mere
Unde-au scăpătat sau unde,
Părăsite s-or ascunde?
Să nu știe cum ne este
Desfrunzirea din poveste,
Să nu simtă, să nu vadă
Ce zăpadă e-n livadă,
Și aceste trupuri calme…
Fără nici un măr în palme.

BALADA
PRĂBUȘIRII BENEVOLE

Lubric și ludic, lubric și ludic…
Sunt adversarul stilului pudic
Și practicantul stilului mistic,
De bună seamă în plan artistic,
Fără de care nici nu se mișcă
Elementara morții morișcă
Și vanitoasa vieții cotigă –
Ce pierde una, alta câștigă,
Într-o perfectă repartizare
Din casă-n casă, din zare-n zare.
De-aceea, poate, nu-mi dau seama
Ce-n seamnă tema, se-nseamnă teama,
Plăcându-mi jocul care ne duce,
Din nuntă-n nuntă, până la cruce,

Și prăbușirea, până la soare,
Printr-o iubire devastatoare.

BALADA
SUBTILEI MINCIUNI

Aproape că uitasem cum sună,
prin aerul verii, subtila minciună,
Pe care, antenele mele bătrâne se chinuie,
sigur mai mult,
S-o perceapă, la timp, într-un ochi liniştit
de furtună,
Înainte de-a începe, din nou, prefăcutul
plăcerii tumult.

Şi, iată-te goală, vibrându-mi sub palme
precum alăuta,
Ireal de frumoasă, de blândă, de-a mea,
După care, prin porii tăcerii-şi revarsă cucuta
Sucul său veninos, cât de-o dragoste rea.

Dar cine pe cine înşeală, mimând gladular
fericirea
Sau cărui mai vechi adevăr te grăbeşti doar
acum să-i răspunzi?
Până unde ai dreptul să-ntinzi,
ca pe-un verde năvod, rătăcirea
Şi ce moartă iubire, prin carnea ta vie
ascunzi?

BALADA PRIHĂNIR II

Mai de poftă, mai de frică,
Mai de-o vale mai de-un deal,
Pân-la urmă tot se strică
Sentimentul ideal.

Ne rămâne doar părerea
Unei foarte vechi uimiri –
Cea cu mierea şi cu fierea
Amintirilor din miri.

Vinovații de iubire,
Pân-la urmă, nu ajung
Decât numai să se mire
De un drum cu mult mai lung

Decât le-a trecut prin minte
La-nceputul foarte cast…
Numai visul e cuminte,
Pe când jocul, mult mai vast

Şi mai plin de ocolişuri,
Şi mai gol de rânduieli –
Sferă fără învelişuri,
Lavă fără tencuieli.

BALADA
CĂILOR STRÂMBE

Pune-mi iubito, carnea pe jar,
Sufletu-n lanţuri, umbra sub talpă
Şi fă ce-ţi place cu viaţa-mi, dar
Nu strânge-n braţe iubire calpă!
Şi nu te duce spre alt bărbat,
Cu disperarea înfrigurării,
Ştiind că totuşi, te-am întrebat
Dacă ţi-e dragă minciuna zării…

Şi te-am lăsat de la început,
Să guşti amarul vremii puţine
Din adevărul neîncăput
Al destrămării care ne ţine…

Mult prea-mpreună şi mult prea strâns,
Sub candelabrul stelelor stinse,
Să nu fie, de-atâta plâns,
Căile strâmbe, dar necuprinse.

BALADA ABSENȚEI

Prea departe trupul tău,
Prea aproape disperarea
Că nu pot vorbi cu marea,
Să-nțelegi cât mi-e de rău…

Prin absența ta din gând,
Drumu-ntoarcerii spre locul
Unde ne-am luat cu jocul
Și ne-am contopit plângând.

Prea aproape starea mea,
Prea departe amintirea
Petrecută cu privirea,
Până a căzut o stea…

Și te-am pus în locul ei,
Să veghezi, de la distanță,
Visul fără de substanță
Ca o ploaie de scântei….

De la care nu ai cum
Să aștepți vreo mângâiere –
Mari iluzii efemere
Și-un mărunt ecou postum.

BALADA
MORȚII REPETATE

Spune-mi că vrei și pot să zbor
Printr-un vârtej amețitor,
Până răsar la tine-n prag,
Să-mi mori de dor, să-ți mor de drag…
Spune-mi că vrei și pot s-ajung,
Pe-un drum, oricât ar fi de lung,
Doar ca să-ți vin în ajutor,
Să-mi mori de drag, să-ți mor de dor.
Până a căzut o stea…

BALADA ERATEI

Câte concesii, câte demersuri,
Pentru o tristă viață în versuri!
Câte refuzuri, câte șicane,
Pentru poemul plin de capcane,
Care-i mărunta mea existență
Dintre serbare și penitență,
Dintre iubire și-nsingurare,
Până la starea de sângerare,
Prevestitoare de altă carte!
Și ce pot face, merg mai departe…
Din filă-n filă, din strofă-n strofă,
Cu pașii fricii de catastrofă,
Care-o să fie adevărată
Prin epitaful dintr-o erată.

BALADA UIMIR II

E prea bătrână biata mea faptură,
Cu palmele nevolnice şi reci,
Ca un ciulin strivit sub arătură,
Dar, rogu-te, iubito, să nu pleci…

Tocmai acum când iată, mi se pare
Că-ntineresc, cu tine la un loc,
Şi toată spaima somnului dispare
Şi toată carnea-i gata să ia foc…

Ştiu cât de greu îţi vine, dintr-odată,
Să înfloreşti, să tremuri, să suspini
Şi să te simţi lăuntric inundată
De fluviul dureros al unor spini…

Dar n-aştepta mai mult decât se poate,
În preapuţinul timpului primi,
Răspunsul prielnic ţie, prin de toate
Câte ne leagă şi ne pot uimi…

BALADĂ FĂRĂ IE ŞIRE

Nu cu de-a sila şi nu de boală,
Vino, străino, la mine-n poală,
Ca să-ţi priască, măcar o noapte,
Lascivitatea coapselor coapte,
Mult prea stârnite de fierbinţeală –
Dragoste oarbă şi la iuţeală,
Pe care nimeni, asemenea mie,
N-ar preschimba-o în poezie
Şi-n disperare şi-n penitenţă…

Dar pân-la ziuă e încă vreme,
Spre a te smulge din teoreme
Şi din corsete şi din veşminte
Şi din tăcerea care te minte,
Spre a te ţine, spre a te frânge,
Cu multă artă, până la sânge –
Incendiară desăvârşire
Dintr-o iubire fără ieşire…

BALADĂ ANTICĂ

O Cleopatra, o Cleopatra!
Te port în minte din clas-a patra,
De la serbarea florii de nufăr!
Mult prea mă tulburi și mult prea sufăr
La umbra florii de gențiană.
Sacra ta crupă egipțiană,
Din vreme-n vreme, mi se năzare
Că mă aleargă din zare-n zare,
Dar ce mi-e mie, nu ți-e ție –
Nepotrivire de seminție,
De ambianță sau doar de eră.
Trăiesc o stare prea efemeră,
Prea complicată sau prea fecundă,
Fruntea-n legende mi se afundă,

Iar talpa-n târșuri mi se agață,
Sătul de moarte, sătul de viață,
Stau într-o carte și te contemplu,
Cum ieși din mine, să intri-n templu,
A câta oară și pentru care,
O, Cleopatra, reîncarnare?

BALADA
INTENȚIEI FRUMOASE

Mai la toamnă, mai la toamnă,
Prea mă bate gândul, doamnă,
Domnișoară și femeie,
Să te-nchid într-o idee
Și să-ți cânt, cât îmi vei cere,
Ample imnuri de plăcere,
De prin sferele înalte,
Ca să-ți ostoiești încalte,
Dragostea imaginară,
Nefiind nici zori, nici seară,
La obârșiile vieții,
Unde-adastă toți drumeții,
Cât să-și vină iar în fire
Pentru altă rătăcire.

BALADA
CONTRASTELOR

Vieții mele păcătoase,
Ce foloase să-i mai cer?
Sunt uscat până la oase
Și sunt verde pân-la cer.

Sunt bătrân la suprafață
Și prea tânăr sunt la gând;
Carnea cum să facă față
Răsturnărilor pe rând?

Ba-n prea frig, ba-n prea căldură,
Ba-n prea bine, ba-n prea rău,
Mai sărut o stea pe gură,
Mai înec o zi-n hârdău…

Mai vâslesc luat de apă,
Mai tânjesc legat de mal,
Viaţa n-are cum să-ncapă
În tiparul anormal…

Hărăzit fiinţei mele,
Cea mereu ca frunza-n vânt
Ba mi-e dor să zbor spre stele,
Ba mi-e silă de cuvânt…

Ba mi-e frică de-amintire,
Ba mi-e foame de căzut
Cu vreo dragoste subţire
Din văzut în nevăzut…

Dar n-au zeii nici răbdare,
Nici să-mi dea atâtea vieţi,
Cât mă simt a fi în stare
De iubire, prin scaieţi.

BALADA ÎNSERĂR II

Din aproape în aproape,
Din puțin în mai puțin,
Vine vremea să se-ngroape
Trupul gol, de care țin
Cu o falsă-ngăduință
Și cu fals coșmar letal.
Cine are trebuință
De impulsul meu vital?
Cine s-ar grăbi să-mi sară
Din iubire-n ajutor?
Mulțumirea-i tot mai rară,
Tot mai des rămân dator…
Nici n-apucă bine gândul
Să se vindece de-o zi,

Alteia îi vine rândul
Să mă-ntrebe ce-oi păzi!
De n-ajung măcar o dată,
Pân-la capăt cu un drum,
Dacă tot mi-a fost prădată
Viața toată, pân-acum.

BALADA SEMNELOR

Tu erai nespus de albă
Și nespus de negru eu,
Purtătoarea mea de salbă
Dintr-un tragic minereu.

Cine poate să mai știe
Ce s-o fi-ntâmplat să port?
Tu păreai mortal de vie,
Eu păream vital de mort.

Și-am căzut din noi, de teamă
Să nu ne rănim mai crunt,
Nu aflasem cum te cheamă,
Nu aflasei cine sunt.

Mai apoi de bunăvoie,
Am intrat în labirint –
Tu, purtând în mâini aloe,
Eu, purtând în gând absint,

Ce-a urmat, e doar în parte
Explicabil, pân-acum –
Tu, ca semn al meu de carte,
Eu, ca semn al tău de drum.

BALADA NINSORII

Când să ne fie și nou bine,
Dă foamea-n fluturi, boala-n albine
Și se dilată petele-n soare
Până altă pură ninsoare
Vine să-ngroape orice arteră
În starea tandră, dar adulteră
Și să ne-nvețe jocul hrănirii
Cu-nfățișarea neprihănirii.

BALADA MIEILOR DE JERTFĂ

Prea de tot ne stingem, goi
Și tăcuți din cale-afară,
Când se-așterne peste noi
O ninsoare selenară.

Suntem niște biete cruci,
Care încă se mai lasă
Dezmierdate-n somn de cuci,
Când e prea pustiu pe-acasă…

Și-s pereții coșcoviți,
Și-i tăcerea incisivă,
Prea mortal fiind loviți
De-o iubire excesivă

Care lasă-n urma ei
Dâre fine de regrete,
Precum jertfa unor miei
Pe altarele secrete.

BALADA ÎMBULZELII ERETICE

Număr în liniște spinii profetului sacru,
Pe o bancă slinoasă din Gara de Nord –
Persistent și latent, gustul târfelor, acru,
Îmi produce alt spasm, ideatic și tandru,
de cord.

Iată pierdutele trenuri sosind,
de pe-aiurea, cu lume
Pestriță, bețivă, bolnavă și rea,
Să-și reverse duhorile lor, fără marcă
sau nume,
Din instinct, triumfal și grețos,
peste liniștea mea.

Cât mai pot urmări, eu, sătulul de toate acestea,
Furnicarul flămând şi murdar şi olog,
Sau pe cine aştept să-mi sfârşească odată
povestea,
Dacă templu-i demult dărâmat şi n-am cui
să mă rog?

BALADA AGONIEI

E vremea tăcerii, e vremea minciunii,
Răsare cucuta, îngheaţă tăciunii…
Cuvintele noastre au forme ciudate,
De vechi catedrale – pustii şi prădate –
Abia dac-ajunge vreunul să fie
Mai mult decât ştearsa iubirii stafie.
Dar care-i cel gata să vrea să mai ierte
Această paradă de gânduri inerte,
Această orgie cu trupuri de iască,
Lucidă, frivolă, stupidă, firească?
Povestea-i departe, aproape-i doar vântul;
Se-aruncă-n uitare, de spaimă, cuvântul.
Prin casa, cândva primitoare şi caldă,
Gândacii dau iama şi cucii se scaldă,

Scaieţii fac nunta pe treptele scării,
E vremea rupturii, e vremea plecării.

BALADA LIMPEZIRILOR

Nimic nu ne mai ține, nimic nu ne mai doare,
După apusul verii cu-atâtea-mpotriviri –
Sunt pregătiți cocorii să se înece-n zare
Și dragostea să moară, frumos, prin amintiri.

Nimic nu ne mai leagă și de nimic nu-i pasă
Însingurării noastre, pe care-o bănuiam,
Dar nu credeam să-ajungă atât de iute-acasă,
Pe vremea verii coapte, când încă ne iubeam.

Nimic nu ne mai strigă, nimic nu ne mai cere,
Sub cerul desfrunzirii – ca un stigmat ocult –
Și-n toată-această stare, de mistică tăcere,
Cum să te-ntorci la mine, când sunt plecat de mult?

Nimic nu ne mai crește și din nimic nu-i scade
Înstrăinării noastre purtarea după legi;
Și când vârtoasa brumă, ca o sentință cade
Peste minunea verii, cum să mai fim întregi?

BALADA UMI LINȚEI

Să nu te-mbolnăvești de mine, doamnă,
Că n-aș putea să-ți vindec trupul trist,
Nici visul de mireasă, până-n toamnă,
Cu niște pietre reci de ametist.

Prea nestatornic sunt de-o viață întreagă,
Să pot răbda supliciul vreunui prag;
Numai distanța rod în mine leagă
Și numai drumul mi-este cel mai drag.

De-aceea doamnă, te și rog fierbinte:
Să nu te-mbolnăvești de trupul meu,
Care-i un fel de mâzgă și te minte,
Părându-ți încă bărbătesc de greu.

Dar el nu poate nici măcar să-ți țină
De grijă sieși, între două veri,
Cu așteptarea-n gând tot mai puțină
Și tot mai multe-n inimă, poveri.

Prea sunt nerăbdător să se întâmple
O ultimă iubire, ca un foc,
Mistuitor și prăvălit sub tâmple…
Cât să-mi așeze sufletul la loc.

Pentru că altfel nu e cu putință
Să plec întreg pe drumul de apoi
Și-aș tot rămâne, plin de umilință,
Să-și vindec trupul tânăr de strigoi.

BALADA
DURERII DE NOI

Mă doare aerul vibrând,
Mă doare jarul umbrei tale,
Mă doare lacrima din gând
Și-aceste aburii petale…

În care dormi sau doar visezi
Despre lăuntrica părere
Pe care astăzi n-o mai crezi,
Însă tresari ca de-o durere.

Mă doare tot în urma ta
Și n-aș putea să-ți spun cum este,
Fără să-mi vină a-nnopta
La sânul tău, ca-ntr-o poveste

În care nimeni și nimic
Să nu se-abată peste rânduri,
Fiind un loc atât de mic,
Încât n-apare nici în gânduri.

BALADA
IMPOSIBILEI RECLĂDIRI

Dacă-aș putea cu slabele-mi puteri,
Dar și din multul dor care mă ține,
Te-aș despărți, în primul rând, de tine,
Să nu mai poți fugi pe nicăieri,

Și te-aș clădi, din nou, la mine-n gând,
Atât de-nstrăinată firii tale,
Încât să nu-ți mai cauți nici o cale
De străbătut iubirile plângând.

Dar, ce spun eu, nu-i chip să poarte har,
Din pricini vechi și noi, care-mpreună,
N-o lasă niciodată pe cea bună,
Să-i treacă celei rele vreun pahar.

Și amândouă viețuiesc tăcut,
Într-o aceeași carte, prea puțină
Să-ndure-atâtea chinuri și să-și țină,
Măcar vreun vis, departe de trecut.

BALADA PĂRĂSIRILOR

Am părăsit atâtea până acum
Încât și-n ceasul morții mi-ar fi frică
De câtă rânduială mi se strică,
Să-mi amintesc ceva, de ce și cum…

Eram bogat în visuri ca un zeu
Și-i amăgeam iubirii dimineața,
Fără să-mi pese ce mai pune viața,
Dinspre amarul său, pe capul meu.

Prea mă credeam pe-atunci nemuritor
Și prea-mi râdeam de mine, la-mbulzeală,
Înfiripând iubiri din plictiseală,
Fără să știu ce-mi rămâneam dator.

Și iat-acum, e timpul să plătesc
În felul meu, venindu-mi chiar sorocul,
Printr-o iubire, cum a vrut norocul,
Din dușmănie parcă, să-mi găsesc.

Mi-e cald de frig și mult mai frig de cald,
Sunt împotriva mea și parte mie
Și cât mai rău ar fi putut să fie
Decât un bine-n care nu mă scald!

Ci doar mi-e-ngăduit, din când în când,
Să-i spun povești de adormit iubirea,
Până mă pierd aproape tot cu firea,
La gândul că mi-e dat s-o văd plecând.

BALADĂ POZITIVĂ

Îți poruncesc să plângi de bucurie,
Așa cum mie-mi poruncesc să râd –
Nu-i pregătită carnea-ți timpurie
Să-ndure iarna vreunui gând mai hâd.

Eu te iubesc deplin, de la distanță,
Tu mă citești prin somn și înfloreşti
Și-n tot acest delir fără substanță,
Tu știi ce-ți sunt, dar eu nu știu ce-mi ești.

De-aceea poate-ți poruncesc mai tare
Să plângi de prea iubire, doar să plângi,
Și, după ce m-oi duce la culcare,
Cuvintele acestea să le strângi…

Și să le ți în brațe, cum s-ar ține
Un mire ideatic sau ciudat,
Și-apoi să plângi în somn, dacă ți-e bine,
Pentru ce nimeni altul nu ți-a dat.

BALADA
ÎNTREBĂRILOR FĂRĂ RĂSPUNS

Ce-ai să te faci, iubito, fără mine?
Cum să te mişti în felul tău firesc,
Dacă pe umeri nuferi nu-nfloresc?
Şi peste buze nu roiesc albine?
Cum să te-mpaci cu gândul înnoptării
Acestor braţe vii care te ţin,
Pierzându-te, puţin câte puţin,
Din vina şi de dragul aşteptării?
Ce-ai să te faci iubito, când pe lume,
În golul dintre două dimineţi,
Asediat de crini sau de scaieţi,
Iubirii tale-i va lipsi un nume,
Cum să cobori în zi atât de tristă,
Pe cât de bucuroasă eşti, văzând

Cât de mereu te însoţesc în gând,
Fără să cred că altceva există?

Cum să-ţi găseşti cărarea mai departe,
Când, iată, mie, cel de pân-acum,
Bolnav de versuri şi bolnav de drum,
Mi-e, fără tine, dragostea chiar moarte?

BALADA MORȚII PROVOCATE

Nu desfătare este și boală nesfârșită,
Această oarbă stare la care mi-am supus,
De bunăvoie, gândul și carnea răvășită,
Să te mai port în palme doar o secundă-n plus…

Și acum, de dimineață, privindu-te mai bine
Și amintindu-mi câte iubiri mi-am omorât,
Mi-e frică pentru tine, mi-e frică pentru mine,
Știind că doar în versuri ne ținem de urât,

Pe câtă vreme-n viață, aproape sufocată,
Din pricina risipei de fluturi și de flori,
Nu desfătare este, ci moarte provocată,
Iubirea mea de tine, din vară până-n zori.

PORTRET SUMA R

Ce frumoasă ești tu, ce frumoasă,
Dar și câtă febrilă tristețe ai strâns în priviri,
Dup-atâta cădere prin vara scămoasă,
În speranța uitării unei foste iubiri!

Te privesc îndelung, părăsit de cuvinte,
Ca pe-o floare ciudată crescută-ntre rugi;
Ce cuminte ești tu, ce cuminte
Și ce greu mi-este mie să știu c-ai să fugi!

VARĂ PRECARĂ

Moare vara-n geana zării,
Mor prieteni, mor duşmani...
Suflet orb supus vânzării,
Trup împovărat de ani,
Cum să-mi fie mie bine,
Dacă verii-i merge rău?
Roiuri sacre de albine
Peste acelaşi mistic hău.
Ba mai râde câte-o râmă,
Ba mai plânge câte-un rid
Şi iubirea se dărâmă –
Piatră căzătoare-n vid.
Inimă de turtă dulce,
Soartă cârnică de cuc!

Parcă-i vine să se culce
Vieţii mele, sub un nuc
Şi să tot viseze fete
Cu miros de struguri copţi,
Alegându-şi, pe îndelete,
Muncile de peste nopţi...
Până când o s-o ajungă
Vreun blestem copilăresc,
Vara-i scurtă, viaţa-i lunga,
Ce păcat că pruncii cresc!

MACUL UITAT

Cineva, mai demult, mi-a lăsat în păstrare
un mac
Și apoi s-a pierdut fără urmă prin lume...
Ce-aș mai putea să spun, ce-aș putea
să mai fac?
Această ciudată-ntâmplare nu mai are
nici un nume!

Nu mai are miez, nici contur, nici nimic,
Însă macul bătrân și uscat și-mpietrit de
uitare,
Devenind, între timp, ca un frate mai mic,
Îmi tot sare în ochi și mă doare mai tare.

L-aș putea arunca, dar mi-e milă de el
Și-uite-așa ne-ndurăm unul altuia rostul,
Ajungând să mă simt doar un mac inutil,
și-ntr-un fel
Chiar acesta și sunt, când scriu versuri
ca prostul.

ÎNGERUL
DE SACRIFICIU

Îngere căzut din cer
Pe un ţărm străin şi rece,
Câte alte veri să-ţi cer
Până ce de tot mi-o trece

Pofta mistică şi grea
De-mblânzit, prin repliere,
Câte-un drac de fată rea,
Dar cu bune maniere?

Foarte des îmi ies din minţi,
Însă rar se mai arată –
Cu sindrom de sâni cuminţi –
Câte-o zgâtie de fată

Predispusă unor mici
Renunţări la codul etic,
Cât să devenim amici,
Într-un joc peripatetic!

De aceea mă şi tem
Să te-ntreb de-i benevolă
Îngere ca un blestem,
Prăbuşirea ta frivolă!...

ILUZII SPECIALE

Până și celor foarte săraci,
Vara, la mare, li se oferă o șansă...
Pot urca până în rai, fără scări sau araci,
Pot să cadă-n greșeli și-n plăceri și în transă.

Își mai fac un șirag de mărgele din scoici,
Își mai ung cu nămol câte-o urmă de rană...
Săracii aceștia, crescuți fără doici,
Se aruncă în valuri, oricum, de pomană...

Nu vor ști niciodată să-noate frumos
Către câmpul cu perle din spatele zării
Și se-ntorc resemnați, cu o treaptă mai jos,
După vara de vis de prin părțile mării.

DIALECTICA NATURII

Mor cuvinte, mor statui,
Mor bucăți mai mari din soare,
Numai pașii nu-s destui
Nemurirea s-o măsoare.

Ca o trecere de râu
Viața noastră se întâmplă,
Cu lumină până-n brâu
Și-ntuneric până-n tâmplă.

Suntem, ca și cum n-am fi –
O puzderie de stele
Care-n fiecare zi
Cheamă noaptea către ele.

Mor abstracţii, mor iubiri,
Moare tot mai multă lume,
Doar misterul din priviri
Nu-i lăsat să poarte nume.

Ca o lacrimă pe spini
Mitul naşterii te poartă,
Dar de ce să mai suspini
Dacă nu-s ferestre-n soartă.

Dacă nu-i nici rai, nici iad
După clipa înnoptării —
Oamenii de ce mai cad
În păcatul aşteptării ?

Mor oceane, mor păduri,
Mor şi zei fără făptură —
Om să fii să poţi să-nduri
Dulcea timpului tortură.

Ca o stingere de foc
Clipa noastră cea mai rece –
Trupul ar ieşi din joc,
Sufletul n-ar vrea să plece.

Din de toate prea puţin
Apucăm să înţelegem
Şi puterile ne ţin
Doar atât cât mai culegem.

Mor planete, mor soldați,
Mor trufiile mărunte,
Noi de noi să fim prădați —
Scris pe fiecare frunte.

Că zburăm până la cer,
Sau purtăm pe umeri lutul,
Tot aceleași legi ne cer
Să sfârșim cu începutul.

Dar nimic nu e mai sfânt –
Între ardere și gheață –
Ca-ntruparea din cuvânt
A semințelor de viață.

TĂCEREA MĂRII TRANSPARENTE

Cu fiecare val care ne scaldă
Și ne îmbracă-n fildeșul spumos
Făptura mării cade tot mai caldă
Peste nisipul risipit pe jos.

I-atâta vară-n jur, până departe
Încât și munții ni se par spre zări
Fantome negre de corăbii sparte
Și devastate noaptea de comori.

Pe trupurile noastre obosite
Lucește sarea într-un fel ciudat
Și-n unduirea ierbii necosite
Ne prăbușim cu visul asudat.

De undeva din geana unei stele
Se-ntorc pescarii năpădiți de frig
Și-atunci sub stema fostelor castele
Nici nu-ndrăznesc pe nume să te strig.

Și-ți stau în preajmă beat de bucurie
Privind cum trece din clepsidre-n ploi
Prin vara cu lumină aurie,
Mareea de iubire fără noi.

Prea dormi frumos la margine de mare
Să nu mă-ncerce gândul mustrător
Că dacă-ți stric fragila nemișcare
Te-ai risipi cu valul următor.

SONET 5

Dac-am uitat, iubito, cum te cheamă
Și cum se face ziuă-n ochii tăi,
Ascunde-ți visul plin de vânătăi
Și nu-mi lua uitările în seamă.
Prea mult colind pe-ntortochiate căi
Și prea puțin e loc să-mi fie teamă,
Că dacă morții eu i-aș spune : „Ia-mă!”
Tu i-ai zvînta și umbra în bătăi.
Dar nu încerc aceasta nici în glumă,
Ci doar mă-ntorc la tine și te rog...
Primește-mă, și iartă-mă, și du-mă
Din partea rătăciților zălog
La carnea ta de soare și de humă,
Pe înstelatul cerului polog.

SONET 6

E vară-n flori sau numai o părere
De fluturi moi și adieri fierbinți
Ne-au îndemnat să ne ieșim din minți
Și să intrăm cu tălpile-n durere.
Ce pot răsfrânge ochii tăi cuminți
Și carnea mea ce poate să mai spere
Decât o mare cu sclipiri de mere
La care ne-nchinăm ca niște sfinți.
Îndemn mai vechi pentru o nouă vină
După tiparul nunții din cuvânt —
S-a-mpovărat păcatul de lumină
Si-n preajma ta, iubito, nu mai sunt
Decât părerea verii ce-o să vină
Când noi vom fi, la rându-ne, pământ.

SONET 7

Stau sânii tăi cu sferele-ntr-o doară,
Ca niște piersici care-au dat în pârg,
Și ochii mei se-nclină spre amurg
Vrăjiți de taina lor ca de-o comoară.
Nici nu mai știu ce boală, ori ce sârg
Mă-nalță până-n cer și mă coboară,
Mă vindecă de tot și mă omoară,
Fără să-nchei cu somnul nici un târg.
Să-i spunem dar, cuvântului pe nume:
Cu ce meteahnă vieții i-am greșit
Și-n care fel m-a blestemat anume,
Să-mi fac potrivnic faptul deslușit
Că s-a-ntâmplat, când rătăceai prin lume,
Hoțește-n calea ta să fi ieșit.

SONET 8

Ar fi pustie lumea fără tine,
Și cerul nopții, de deasupra ei,
Și-ar vântura oceanul de scântei,
Nemaiavând la cine să se-nchine.
Ba, chiar și zeii s-ar trezi atei
Fiindu-le potrivnică — vezi bine —
În lipsa ta, cunoașterea de sine
Sub fulguirea florilor de tei.
De-aceea nu mă-ncumet să-ți dau pace,
Dar nici pe brațe să te port mereu
Ca pe-un arici plăpând cu frica-n ace —
Străin fiindu-mi umbletul și greu —
Iar fără tine, spune-mi, ce s-ar face
La vremea toamnei, singur, trupul meu.

IUBIRE CAZONĂ

Lipsește o secundă abstractă și confuză
Din inventarul nostru cu timp itinerant
Și fiecare-n parte pe celălalt acuză
De-această prematură cădere în neant.

Ca două fiare oarbe ne devorăm lumina,
Și construim capcane, și fabricăm erori,
Preocupați simetric să nu rămână vina
De-o parte, sau de alta a frontului de nori.

Descoperim sub gene o lacrimă enormă,
Dar omenească milă nu mai încape-n noi
Și aurul iubirii, în ură se transformă,
Prin alchimia neagră a stării de război.

De unde să mai cerem transfuzie de stele,
Pentru un cer prielnic sub care-am locuit,
Dacă din vina noastră se năruie castele
Şi ne pătrunde-n inimi un timp nebănuit.

Aproape dintr-o dată ne dovedim destoinici
La demolarea tainei din cel dintâi sărut
Urmându-ne destinul, ca nişte bieţi războinici
Din care spectrul fricii de mult a dispărut.

ELEGIA MIRODENIILOR

Toată vara, Xenia
L-a iubit pe Niuc –
El pierduse trenul
Şi umbla năuc.

Între două visuri
Orficul podar
Cere tragedia
Paşilor în dar.

Disperată, Xenia
Fierbe colarez,
Niuc se stabileşte
La un ceai englez.

Și divide ceaiul
În subtile părți,
Fostul ideatic
Jucător de cărți

Moare și podarul,
Trenurile mor,
Numai Xenia plânge
Oarbă de amor.

Niuc, la bursa neagră,
Pe valeți dă crai,
Pentru samovarul
Care n-are ceai.

O prințesă blondă
Dintr-un mic fiord
Deturnează miza
Pașilor spre nord.

Și, când pune Xenia
Jocului zăvor,
Niuc răstoarnă — mistic -
Ceaiul pe covor.

Și din prag aruncă
Peste pălimar,
Vorbele aceste
Cu substrat amar:

„Iartă-mă iubito,
Am uitat să-ți spun...
Clipele se spală
Cu mai mult săpun.

Miza mea totală
Peste jocul tău,
Nici n-avem răbdare
Să ne pară rău.

Nici nu-mi pare ceaiul
În câștig vândut,
Nici nu plâng de mila
Trenului pierdut.

Merg mai bine singur –
La doi pași egali —
Viața-n cacialmale
Plus trei papagali.

Toate trec și toate
Trec definitiv,
Are Mica-Ella
Gust de fixativ

Și nu-i pot pretinde
Să m-aștepte mult
Printre pasagerii
Unui tren ocult.

Doar cu smirnă, morții
Sânt convingători,
Mica-Ella trece
Printre jucători.

Ție, Xenia-ți dărui
Doar un fir de pir,
Ca să poți deschide
Gura lui Shakespeare.

Și să-nveți — la vremea
Altor veri pustii —
Deturnări pe care
Încă nu le știi.

Eu, din ceaiul sudic
Mă arunc în ring,
Să vânez coroana
Unui zeu wiking.

Iar de-o fi, pe urmă,
Să și vreau să pier,
Tu să-mi dai ofrandă
Boabe de piper,

Solzi de scorțișoară,
Zahăr vanilat,
Pentru tot imperiul
Morții-n lung și-n lat.”

ELEGIA CONTRASTELOR

Bun de pus la rană,
Rău de pus la zid,
Numai eu știu taina
Fiecărui rid.

Numai eu dau seamă
Pentru cât am fost
Înțelept de singur,
Fericit de prost.

Am hrănit orgolii
Ucigând iubiri
Și-mi asum sentința
Iernii din priviri

Pentru mulți paiață,
La puțini îndemn —
M-am purtat cu zeii
Și fricos și demn

M-am târât pe burtă,
Am zburat prin cer,
Fără ca vreodată
Învoiri să cer.

Partea mea cea neagră –
Cu noroiul mort –
Părții mele albe
I-a tot fost suport.

S-au tot rupt din mine
Cei flămânzi de har
Fără să-și asume
Ultimul pahar.

Pe degeaba înger,
Drac plătit din plin –
Înălțarea-mi este
Singurul declin.

TAPISERIE ORIENTALĂ

Sprânceana și geana-mărgeana
Și felul în care te ții
Din cele mai vechi seminții
De-o seamă cu mreana-armeana.

Condurii și nurii-sperjurii
Și gustul miresmei de mosc
Pe care mă faci să-l cunosc
La numai atingerea gurii.

Cosița și vița-plăvița
Și carnea din caier de fum
Luând întrupare precum
Sub ropotul ploii crăița.

Hapsânii și sânii păgânii
Și coapsa cu semn îngeresc
Mișcată când poftele cresc
În oarbă stăpâna fântânii.

Mijlocul și jocul de-a focul
Și harul din naștere dat
Anume să fie prădat
Când stelele-și schimbă norocul

Cercelul și cerul mișelul
Și turmele tale de cai
Rănite prin iarba din rai
Când sabia-ncepe măcelul.

SONETUL JERTFEI

Sunt vinovat, iubito, ca nimeni altul poate,
Pentru cocorii care s-au rătăcit în zbor
Ademeniți de albul celui mai rece nor
Și pentru-această clipă, mai tristă decât toate.

Sunt vinovat, iubito, că jocurile mor,
Că florile promise n-au lujere curate —
Anume pentru tine, și dinadins furate
De dincolo de lumea cu nume trecător.

Dar nu privi doar răul pe care-l fac întruna
Împovărându-mi gândul cu blândul tău
suspin,
Asemuit ninsorii pe tâmpla unui pin,

Și, crede-mă că dacă mi-ai cere-n joacă
luna,
Deloc n-aș sta pe gânduri, și-apoi mi-ar fi
totuna,
Dac-am s-aduc tot cerul, sau mă prefac
în spin.

ELEGIA RISIPITORULUI DE IUBIRE

Prea ușor pierd vremea
Și prea greu strâng bani,
Să mai știu ce-nseamnă
Prețul unor ani.

Dar, cu toate-acestea,
Le ofer mereu
Altor ani, de-a-valma,
Casă-n trupul meu.

Numai să nu-mi ceară,
De grăbiți ce sânt,
Vreo scadență-n schimbul
Nimbului de sfânt.

Că nu am nici starea
Să mă pot schimba,
Nici să-i zic iubirii,
Dintr-o dată — ba!

Prea lumesc de tânăr
Și prea-n toi petrec,
Să-mi umbrească firea
Anii care trec.

CÂNTEC DE SPERANȚĂ

Trup lângă trup și lumină-n lumină,
Desfătare uitucă pe lespezi fierbinți —
Tu, pierzania mea dintr-o zi ce-o să vină,
Mai îngăduie-mi gândul că poate nu
minți.

Purtătoare de fruct, preacurată fecioară
Fericirii de-aș ști că te vinzi pe arginți
Nici atunci răul tău n-ar putea să mă doară
Cum mă doare doar spaima că poate nu
minți.

Să apună de tot carnea mea prea bătrână
Lângă mugurii tăi nefiresc de cuminți
Și din oarba-mi trufie nimic nu rămână
Dacă-n schimb am speranța că poate nu
minți.

Tu, stăpână și stea nevisată vreodată,
Tu, îndemn repetat al ieșirii din minți,
Bietul meu adevăr e-un păcat fără pată
Și mă-nchin la minciuna că poate nu minți.

SONET 3

Mi-am cheltuit iubirile orbește
Fără să-mi pese, ori să vreau să știu –
Prin zăpușala drumului pustiu –
Că nu de bine lumea mă vorbește.
Dar dacă-n urmă-i soare pământiu
Și dacă-n față bezna mă izbește,
Tot a iubire carnea mea cobește,
Cât pasul va mai fi să-mi fie viu.
E rânduit cumva mai dinainte
Să-și poarte fiecare drumul său,
Ori căile-l găsesc pe cel cuminte,
Tot mi se pare sufletul un hău
În care plâng o droaie de cuvinte,
Fără s-aleagă binele de rău.

CÂNTEC DE MÂNGÂIERE

Știindu-te și bănuind cât suferi
De grija mea, sub stelele pustii,
Inund tăcerea nopților cu nuferi
Și te sărut prin somn, fără să știi.

Poruncă dau să se deschidă crinii
La fiecare pas pe care-l faci
Și te condamn în numele luminii –
Să mă aștepți cuminte și să taci.

Eu am să vin spre toamnă, nu te
teme,
Și chiar puțin de tot dacă voi sta –
Cu trupul năpădit de crizanteme –
Mă voi lăsa cules de mâna ta.

Apoi să ningă peste noi din soare,
Cu flori prea albe, prea fierbinți, prea reci
Și-ntr-un palat cu ziduri de ninsoare
Vom locui înlănțuiți pe veci.

CÂNTEC
DE DRAGOSTE

E atâta ură
Strânsă între noi,
Sunt atâtea ziduri,
Sunt atâtea ploi.

Sunt atâtea visuri,
Care ne-au minţit
Şi-o atât de rece
Lamă de cuţit.

Tu mai treci prin rouă,
Eu mai dau prin gropi
Şi-s aceleaşi urme
Sub aceiaşi plopi.

Dar e-atâta ură,
Dincolo de drum,
Cât s-ajungă toate
Pulbere şi scrum.

Eu mai vin pe-acasă,
Tu mai plângi un an
Şi-s atâtea vorbe
Aruncate-n van.

Sunt atâtea lanţuri
Sunt atâtea chei –
Ce mai poţi să-ţi dărui,
Ce mai poţi să-mi iei ?

BALADA
FERICIRII PARTICULARE

Ce simplu e să crezi că ai dreptate
Sub coviltirul tău particular,
Când vrei să abuzezi de libertate
Fără temutul martor ocular.

Dar nici n-apuci să cazi la învoială
Și gândul tău să prindă rădăcini,
Că afli petrecut prin tencuială
Un telescopic ochi, dinspre vecini.

Te spionează liniștea lucidă –
Cu sincere patrule de ereți –
Și fiecare moartă cărămidă
Are-o ureche vie, în pereți.

Abia rostești un început de frază
Din recuzita visului banal,
Că prin fereastră te-a străpuns o rază,
Sau vreo miasmă-adâncă, de canal.

Adăpostit umil sub carapace
Te simți legat de sceptru precum Lear
Fără să știi ce cârtiță rapace
Îți returnează dragostea-n delir.

Ce simplu e să crezi că-ți stă-n putere
Particularul timp, de sub tavan –
Amanetând cu frigul din artere
Licența evadărilor în van.

Dar nimeni nu te-ntreabă câtă noapte
Ai îndurat pe zi, de capul tău,
Pentru ocolul tapetat cu șoapte,
În care ești și rege și călău.

REFLEX 1

Puțin de tot mai trebuie să-nduri
Urmările părelnicei călduri,
Din palmele acestea, care sunt
Mult mai aproape nunții de pământ
Decât perfectei întrupări de cer,
Pe care, sieși, nici nu pot s-o cer,
Ci doar s-o rog să-ntârzie puțin,
Cât o mai simt, și-o mai cunosc, și-o țin.

REFLEX 2

De la-nceputul vremii te aştept
Şi n-ar fi bine-acum sau n-ar fi drept
Să mă închid tăcerilor, pe veci,
Lăsându-te prea repede să pleci,
Fără să-mi fie foarte cunoscut
Miracolul din care te-ai născut,
Şi că te ţin acum, atât de strâns,
Încât şi râsul mi se face plâns.

REFLEX 3

Iubirea-ncepe cu pierzarea sa...
Mi-ajunge faptul că te pot visa
Mai multă vreme, poate, şi mai mult
Decât a fost năvalnicul tumult
Al cărnii tale, tinere şi dragi,
Având mireasmă tragică, de fragi,
Dintr-un amurg de vară şi de veac –
Precum o sfântă boală fără leac,
Precum un dans nocturn, de licurici,
Prin spaţii foarte reci şi foarte mici,
Spre revărsatul zorilor, când mor
Toţi îngerii, din vina cărnii lor...
Mi-ajunge faptul că te pot visa,
Iubirea-ncepe cu pierzarea sa.

REFLEX 4

Dac-ai să vrei, vreodată, să mai zbori,
Am să mă-ntorc la tine, dintre nori,
Pe unde-mi fac eu veacul, căutând
Poeme tandre, de păstrat în gând
Şi de rostit atunci când nu mai poţi
Nici un cuvânt cuprinzător să scoţi –
Măsură pentru toate câte-au fost
Dar nu mai par să aibă nici un rost...
Am să mă-ntorc la tine, dintre nori,
Dac-ai să vrei, vreodată, să mai zbori.

REFLEX 5

Cel vinovat sunt eu, că n-am ştiut
Să te zidesc, în gând, de la-nceput
Şi-oricât, pe urmă, ai fi vrut să pleci,
Nu mai găseai nici vaduri, nici poteci,
Nici porţi, nici punţi, nici praguri, nici prilej,
Înfăşurându-ţi carnea, ca un vrej,
Din tălpi în creştet, de prea mult ce vream
Să ştiu că te ating şi că te am,
Cu disperarea unui zeu proscris,
Întreagă şi de tot, acolo-n vis.

REFLEX 6

Bătrân și singur și aproape orb,
Nu încetez cuvintele să-ți sorb,
Cum aș sorbi nectar din dediței…
Ce clinchet cristalin de clopoței,
În glasul tău și câte-nchipuiri
Prin carnea mea bolnavă de iubiri.
Nu încetez cuvintele să-ți sorb,
Bătrân și singur și aproape orb.

REFLEX 7

Răsare soare, când te văd și pot
Din frigul așteptării să te scot
Și să te-aștern încet, fără să știi,
Iubirii mele, oarbe și târzii,
Până ajungi să arzi, precum în cer
O stea închisă între chingi de ger.
Dar, când departe sunt și-abia aud
Ecoul trist al trupului tău crud,
Reverberat ca o durere-n plus,
Mi-e soarele-n cădere spre apus
Și cu nimic nu-mi vindec, mai apoi,
Această lungă noapte dintre noi.

REFLEX 8

Nu pot găsi nimic nepotrivit
În faptul uimitor că ne-am iubit,
Instinctual de sinceri, amândoi,
Cu strigătul de dragoste din noi,
Și, fiecare-n parte complexat
De ce-a putut lua și ce-a lăsat,
Pentru întreaga vreme cât va fi
Prea multă noapte, prea puțină zi,
Prea mult prilej și prea puțin îndemn,
Să mai simțim nevoia altui semn,
La fel de necuprins și de nești,
Despre pierdutul pașilor, din mers,
Și despre clipa ultimei căderi
Spre absolutul viu, din nicăieri.

REFLEX 9

Numai să vrei și poți înveșmânta
Întregul meu pustiu, cu iarba ta,
Pe care, mai apoi, s-o pot cosi,
De cum se face, peste gânduri, zi...
De cum se face, peste viață, cald...
Și-mi dă târcoale dorul să mă scald
În roua ierbii tale sidefii,
Numai să vrei, să afli și să vii.

REFLEX 10

Nu-i de pierdut nimic din ce-i al tău,
Fără să-i fie cărnii mele rău,
Nici de vândut nu e, nici de lăsat,
Fără să-mi fie gândul apăsat
De lipsa unui gest abia găsit...
Nimic din tine nu-i de părăsit,
Fără să-i fie vieții mele frig...
Și-atunci mă tulbur și mă tem și strig,
Până nici seama nu mai pot să-mi dau
Cât de mai mult și de mai viu te vreau.

REFLEX 11

Din ce ungher de cer ai răsărit,
Să-mi răvășești pământul dogorit?
Și te-ai lăsat sorbită de-un apus,
Fără măcar o vorbă să-mi fi spus,
Fără măcar să fi-ncercat un gest –
De ură, de uimire, de protest,
De spaimă, de-ncântare, de refuz, -
E starea pentru care te acuz,
Ca să te iert, apoi, de mii de ori...
Tu, cea mai nelumească dintre flori
Sau dintre stele cea mai de visat.
Deși nimic de-al tău nu mi-ai lăsat,
Când strâng în brațe visul străveziu,

Atât de-aproape și atât de viu
Îmi pare trupul tău, încât tresar
Și mă trezesc din somn, ca pus pe jar
Tu, poate-ai fost aici, în timp ce eu,
Robit cu totul unui somn prea greu,
Nu te-am putut simți și te-ai întors
La câtă noapte mai aveai de tors
Prin cerul arcuit ocrotitor
Până spre alt prilej din viitor,
Când vei găsi motive să rămâi...
Tu, visul meu din urmă sau dintâi.

REFLEX 12

Cum să ajung la tine mai ușor ?...
Când mi-e prea frig, prea sete și prea dor,
Când toaca morții bate prin cuvânt,
Fiind o rană, tot, de-atâta drum,
Cum să ajung la tine, spune-mi cum?
Mai înainte de uitarea ta,
Care, oricând, mă poate scăpăta,
Să-mi văd, apoi, de numai rostul meu –
Mereu uitat și-ndrăgostit mereu.

REFLEX 13

În ochii tăi mă vindec și mă scald,
Ne ținem, unul altuia, de cald
Sau noaptea, poate, numai de urât...
Eu nu te-ntreb de unde-ai coborât,
Tu nu mă-ntrebi cât stau și unde plec...
Și, uite-așa, trec zilele, cum trec,
Și, uite-așa, vin nopțile, cum vin...
Dar dacă încă vreau să te mai țin,
Din când în când, visând, pe brațul meu,
O altă zi se va-ntâmpla mereu
Și-o altă noapte se va-ntoarce-n noi,
Să ne convingă, totuși, pe-amândoi,
Cât de frumos e cerul și de-nalt
Privit, prin somn, cu ochii celuilalt.

REFLEX 14

Ce-i de-nțeles, încearcă să-nțelegi...
Nu cu-nălțimea muntelui de legi,
Nici cu-adâncimea miturilor vagi.
Deschisă rană mirosind a fragi,
Așa ești tu, acum, când te dezmierd.
Pot să te țin oricât, pot să te pierd...
Și, totuși, trupul tău înfloritor
Nu-mi este mie cu nimic dator,
Ci numai voia sa îl ține strâns
Legat de trupul meu, cu mări de plâns,
Cu chingi de somn, cu lanțuri de zăpezi.
Ce-i de crezut, încearcă doar să crezi!

REFLEX 15

Pentru cât bine-n joacă mi-ai făcut,
Am să mă-ntorc, odată, din trecut,
Mai liniștit, mai bun și mai întreg,
Să te privesc tăcut și să-ți culeg
Din carnea vie, trandafirii morți,
Până vei ști, tu singură, că porți
La tâmple stele și în palme crini,
Iubita mea, stăpână de grădini
Și de povești, pe care nu le spui,
De bunăseamă, tare și oricui,
Ci numai celui care ți-e poet,
Sub câte-un cer de flori... și foarte-ncet.

REFLEX 16

Mințind puțin și adormind puțin,
Tot întrebăm ce lanțuri ne mai țin
Atât de strâns legați, încât părem
A fi doar unul, chiar și-atunci când vrem
Să ne purtăm tortura separat...
Rămân destule drumuri de arat,
Până vom da, la capăt, de-un răspuns
Și, poate-așa, cu sufletul străpuns
De umbra celuilalt, ca de-un cuțit,
Vom împărți același asfințit.

REFLEX 17

Atinge-mi carnea, ca să știi că nu-s
Decât pretextul unui pas în plus,
Cum și eu, iată, sufletu-ți ating,
Numai atât cât vrei, să mă conving
Că nu poți fi mai mult sau altceva
Decât un talisman de mucava,
Destul de ieftin și destul de trist –
Care-mi oferă șansa să insist,
Ca un bezmetic vânzător de zări,
La căutarea ultimei cărări
De evadare-n cerul absolut,
Cu trupul meu din lacrimi și din lut...

REFLEX 18

Mai și glumește soarta, uneori,
Căderea-n gropi părând cădere-n nori,
Și-un cer de crini părând căderea-n spini,
Nu înțeleg, atunci, de ce suspini,
În loc să râzi în hohote, ba chiar
S-accepți, din glumă, și-o cădere-n jar
Și-o ardere de tot, primind apoi,
Din mâna sorții, niște aripi noi,
Mai albe, mai frumoase, mai fierbinți,
Să cazi la nesfârșit și să te minți
Că tot ce ți se-ntâmplă nu-i decât
Răstălmăcirea unui vis urât.

REFLEX 19

Sunt speriat de moarte, când te văd,
Tu, zarea mea și marele prăpăd,
Tu, cerul meu și marele blestem…
De nici o altă apă nu mă tem
Precum de ochii tăi, în care pot
Să mă arunc și să mă-nec de tot,
Aproape ideal de fericit…
Ce joc mortal și rău și îndrăcit,
Pe care nu puteam să nu-l jucăm,
Până s-o face vremea să plecăm,
Purtând în ochii noștri foarte stinși
Cenușa resemnării de învinși.

REFLEX 20

E drept, iubito, ți-am lipsit un timp,
Fiind plecat la muncă în Olimp,
Cât să-i conving pe zei să mi te dea
Spre desfătare, noaptea, pe podea,
Spre răstignire, ziua, pe tavan,
După o lungă așteptare-n van...
Așa încât, acum, nu ai decât
Să-mi sari patetic și formal de gât,
Și, potolindu-ți câinii de la prag,
Să mă ucizi de poftă sau de drag,
Uitând ce alte întâmplări mai mici
S-au cuibărit, în lipsă-mi, pe aici,
Făcându-ți, parcă, încă și mai greu
De îndurat și dus calvarul meu.

REFLEX 21

Să nu suspini, iubito, dacă mor-
La figurat şi foarte-ntâmplător –
La mii de ani lumină sau de paşi,
Nici nu se face, sufletul să-ţi laşi
Înrâurit, cumva, de-acest destin;
Mai bine programează un festin
Şi râzi, cât poţi, de tot ce s-a-ntâmplat
Într-un precar decor imaculat...
Dar câtă vreme stau în umbra ta,
Chiar dacă dormi ca pruncul, nu uita
Să plângi, stăruitor şi preventiv,
Pentru apusul meu definitiv.

REFLEX 22

Sunt prea poet, prea mare, prea nătâng,
De risipitul vieţii să mă plâng,
Să mă prefac, să fug, să scuip în sân
De răsturnatul zânelor prin fân,
De răvăşitul crângului cu fagi,
De oglinditu-n ochii celei dragi,
De aşezatu-n cale altor vieţi,
De rătăcitul harnic, prin scaieţi,
De răsăritul, leneş, lângă zei,
De tot ce mai adună paşii mei,
De tot ce-am mai uitat sau mai cunosc, -
Între parfum de moarte şi de mosc,
Între zăpezi şi lacrimi, condamnat
La nebunia unui zbor planat

Peste cuvinte cu-nţeles comun…

Și dacă la tăcere sunt imun,
Dacă mi-e bine-așa și-n felul meu,
Pot să renasc, prin dragoste, mereu,
Ce altceva mai veșnic să aștept?
Sunt prea poet, prea mare, prea-nțelept.

REFLEX 23

Ne-au amorțit genunchii inutil...
Se dovedește jocul mai subtil
Decât ni se păruse la-nceput.
Pe mâna căror zei vor fi-ncăput
Aceste trupuri stoarse, care par,
În ambianța jocului bizar,
Să fie ale noastre, dacă dor
Când ne atingem de tăcerea lor?
Noi întrebăm, dar nu prea vrem să știm
Și, alungați din joc, ne-adăpostim
La umbra unor crini imperiali,
Atât de speriați și de reali,
Încât nici vorbă nu mai poate fi
Să ne refacem viața, într-o zi,

Din cioburile oarbe și fierbinți
Ale acestui joc de scos din minți.

REFLEX 24

Între aceşti pereţi ne suportăm,
Chiar dacă nici bătuţi nu mai cântăm,
Şi nu murim de grija celuilalt;
Tavanul ni se pare prea înalt,
Podeaua ni se pare mult prea jos,
Dar nu-i niciunul foarte curajos,
Să spargă sfera micului coşmar,
Dulceag de vechi, şi acru, şi amar,
În care locuim, ca nişte sfinţi,
Străini şi goi, apatici şi cuminţi.

REFLEX 25

E simplu să te bucuri, dacă ai
O strapontină rezervată-n rai
Şi-ajungi sătul de viaţă pe pământ!
Pe baza unui simplu legământ
Făcut cu zeii, în favoarea lor,
Străpungi mortal văzduhul incolor,
Şi, dintr-o dată, nu mai vezi nimic,
Adică nu-ţi mai pasă, vreau să zic,
De apăsarea fostelor poveşti...
Eşti, în sfârşit, măsura că nu eşti.

REFLEX 26

Mai vinovați sunt zeii decât noi,
Pentru banchetul gropii de gunoi,
La care-am invitat pe cei mai buni
Prieteni și dușmani... dar cum s-aduni
Atâtea contradicții la un loc,
Fără să-ți dai, de bunăvoie, foc,
Fără să fii supus, în mod festiv,
La bârfe cu substrat exhaustiv?
Demersul nostru, cu banchet cu tot,
A dovedit intenții de complot...
Așa încât, de-acum, vom fi excluși
Din paradisul sfintelor păpuși
Și deportați, printr-un decret banal,
Într-o secretă gură de canal.

REFLEX 27

Te am de tot, deși a mea nu ești
Decât la vremea verii cu povești,
Când profităm de dragoste-ntr-un fel,
Prin sobre alveole de hotel,
De parcă ne-am feri să fim văzuți,
Ca niște îngeri goi și decăzuți
Din rangul lor celest și foarte cast...
Clepsidre cu trecutul mult prea vast
Măsoară viața noastră în doi peri
Apropiind căldura unei veri
De bruma toamnei programată-n gând,
Iubim pe rând și ne mințim pe rând,
Cu sentimentul pașilor greșiți
Și-apoi ne despărțim, mai răvășiți

Decât eram la început de drum,

Din pricina mormanelor de scrum
Rămase-n urma noastră, pe nisip
Și nu mai dăm de noi, în nici un chip;
E doar ecoul unui cântec grav
Ca gest al regăsirii, prea firav,
Prea simplu, prea-ntr-o doară, prea stângaci.
Eu tac demult, tu-nveți acum să taci.

REFLEX 28

Tu le răzbuni pe toate câte-au vrut
Să-mi fure nemurirea, prin sărut,
Și-au acceptat, din ce în ce mai greu,
Să moară de plăcere-n locul meu...
De-aceea nici nu vreau să te ascult,
Rănindu-mă cu vorbele mai mult
Decât o poate face trupul tău,
Când dă cu viața mea din bine-n rău,
Prin labirintul traiului boem...
Și, iată, se mai naște un poem.

REFLEX 29

Însângerează soarele, în zori,
Broboanele de rouă de pe flori,
Apoi le soarbe-ncet, dintr-un sărut,
Și le strămută-n norul absolut,
Din care se desprinde, mai apoi,
Lichidul trup al desfrânatei ploi,
Să intre până-n seară sub pământ..
Și, dacă toate sunt așa cum sunt,
Desigur, peste noapte, nunta lor
Va naște, în tăcere, un izvor.

REFLEX 30

Se rupe-n două drumul, din senin,
Tu nu mai poți pleca, eu nu mai vin
Și zboară vara, harnică de tot,
Tu nu mai vrei să vii, eu nu mai pot,
De parcă între noi ar fi crescut
Un deal întreg cu iarbă de păscut
Și-un infinit cu iarbă de cosit,
Dar nici cosași, nici turme de găsit,
Ce mai rămâne-i doar un dulce chin,
Sub coșcovitul toamnei baldachin,
Până dispare drumul nesperat
Și ne vedem de viață, separat.

REFLEX 31

Nu poți să pierzi nimic din ce nu ai –
Desăvârșirea bântuie prin rai,
Neprihănirea doarme în cuvânt,
Peste iubirea noastră bate vânt,
Peste sărutul nostru cad zăpezi...
Ce-i de văzut din ce nu vrei să vezi,
Ce-i de luat din ce nu știi să iei?
Sunt pașii nunții noastre tot mai grei,
Și, printr-atâtea lacrimi străvezii,
Abia-ndrăznim să ne mai credem vii.

REFLEX 32

Sunt mai aproape palmele de cer,
De-aceea-n locul nostru, ele cer
Și pâine, și iubire, și iertări,
Apropiind, cu grijă, depărtări,
Pe câtă vreme tălpile primesc,
De la-nceput, blestemul pământesc
Care, cu vremea, se preface-n scrum
Și-n pulbere prădalnică, de drum.

REFLEX 33

Ce-ţi va fi fost, iubito, pân-acum?
Eu dau să plec, tu mă întorci din drum,
Tu dai să scapi şi eu te ţin mai strâns,
Cât de aproape-i de la râs la plâns,
Cât de departe-i de la frig la cald!
Spre seară-n lacrimi sufletul ţi-l scald,
Spre dimineaţă-n soare te îngrop –
Tremurătoare frunză, ca de plop,
Ispititoare carne, ca de măr-
Mă las purtat acestui adevăr,
Mă las cuprins acestor blânde mâini
Şi-acestor sâni fierbinţi, ca nişte pâini,
Din care aş muşca nesăţios,
Rănindu-te, de drag, până la os,

Scăpându-te, de dor, până la gând,
Doar să te văd râzând şi-apoi plângând.

REFLEX 34

Sunt stelele potrivnice de tot,
Până la ele vom pieri, socot,
Sau ne vom face, totuşi, doi cocori,
Ca să putem străpunge nişte nori
Şi nişte zări şi nişte-mpotriviri,
Cu numai disperarea din priviri,
Cu numai nerăbdarea din sărut,
Şi, iată cum, din nou, am dispărut,
Şi, iată cum, din nou, am răsărit:
Suav parfum de nufăr înflorit
Pluteşte-n jurul nostru, ca un nimb...
Să nu te schimbi nicicând şi nu mă
schimb!

REFLEX 35

S-au răzgândit cuvintele din nou –
Altarul nunții pare-acum cavou,
La tâmple, noaptea, ne răsar gheţari,
Chiar dacă nu-ți vorbesc, oricum tresari,
Chiar dacă nu-mi vorbești, oricum suspin,
În fiecare gest aflăm un spin
Și-n fiecare vorbă un cuțit...
Coşmar tăcut cu miezul dezmorţit.

REFLEX 36

Frământ în palme cântătoru-ți lut
Până ating un sunet absolut
Și-abia atunci, pot spune că te știu
Eliberată dintr-un somn pustiu,
Ca să-nflorească toată carnea ta,
De parcă și tăcerea ar cânta.

REFLEX 37

Stau sânii tăi cuminți să dea în pârg –
Ce nebunesc de cald și dulce sârg,
Ce nebunească aruncare-n foc!
Cum să te pot învește la loc,
Cum să te pot convinge să nu mori,
Din asfințitul zilei până-n zori,
Când prea tânjesc, de-un timp,
să-ți fiu gropar,
Iar sânii tăi prea-mbietori îmi par ?

REFLEX 38

Să-mi fi rostit dorința prea abrupt?
Oricum, de-o vară-ntreagă mă tot lupt
Cu-mpotrivirea ta fără temei –
Fântâni de lacrimi, iată-s ochii mei
Și un vulcan e, totuși, trupul tău…
De ce mă ții, cu sufletul, de rău,
Dacă, din ochi, de bine îmi vorbești
Sau, poate, ție împotrivă ți-ești?

REFLEX 39

Ce indecisă luptă-n trupul tău –
Atât de bine-i cade și de rău,
Încât se sparge-n cioburi aburii,
Precum un câmp întreg de păpădii,
Când vine vântul să le ducă-n zbor,
Spre disperarea și uimirea lor,
Până se face zarea, cu năduf,
O mare de iubire și de puf.

REFLEX 40

Nu-i binele statornic și întreg,
Dacă-ntr-o noapte rece nu culeg
De peste trupul tău cu zări fierbinți,
Atâția fragi, până ce-mi ies din minți
Și pot să-not prin iarna fără zări,
Precum prin spuma unei calde mări –
Purtându-te pe brațe și visând
Că iar sunt fragii copți, la tine-n gând.

REFLEX 41

Nu-ți face griji, iubito, pentru cât
Mi-e, fără tine, noaptea, de urât
Și ziua, de pustiu, întregul rost…
Așa să-mi fie, după cum mi-a fost
La voia ta, pământul meu sărac,
Să-l dai pierzării după bunul plac,
Să-l mătrășești, să-l vânturi și să-l vinzi…
Oricum, de-atât, nici rădăcini nu prinzi,
Nici semn de rod prin ramuri n-ai să porți,
Până vei da de somnul celor morți.

REFLEX 42

Pentru calvarul jocului incert,
Nici nu te asupresc, nici nu te cert,
Destul fiind că sufletul ți-e gol,
Ca un sărut abstract, de protocol,
Că porți în minte blândele stafii
Ale-ntâmplării oarbe și pustii
Și orele iubirii de opal,
Dintr-un amurg de vară, principal.

REFLEX 43

Un cerc e gol și altul foarte plin –
Iubiri subțiri prin tufe de pelin,
Plecări formale pe poteci silhui,
Dar de niciunde alinare nu-i,
Doar câte-un colț de mare, în amurg,
Când toate-s aburii și toate curg,
Își trece valul trist peste nisip,
Poate mai află-n viață câte-un chip.

REFLEX 44

Între sărutul meu și carnea ta,
Prea dureros de iute se-nnopta,
Încât nici azi nu știu ce-a dispărut,
Sărutu-n carne, carnea în sărut,
Sau, dintr-o dată, și-n același loc,
Printr-un ochean de lacrimi și de foc…
Oricum, a doua zi dormeam buimaci,
Pe așternutul unui câmp de maci.

REFLEX 45

Oricât mi-ar fi cuvântul de întreg,
Nici pe departe n-aș putea să-ncheg
Înfățișarea nunții care-a fost…
Au cum să-i dai rotundului un rost
Fără să-l porți în palmă, ca pe-un
ou?
Atât de veșnic ș-atât de nou,
Cu viața morții îmbrăcată-n var –
Deopotrivă, casă și calvar
Pentru iubirea-n sine, care nu-i
Decât un ou din palma nimănui
Și-n care-ntâi lumina a țipat,
Cât să ne fie numele-ntrupat.

REFLEX 46

Aproape mi se-nchide ochiul drept
Și nu mai știu de ce te tot aștept,
Luând curaj din gândul mincinos
Că s-ar putea să vii, însă pe jos...
Iar drumu-i lung și rău și desfundat;
Ce ajutor și cine să-ți fi dat?...
Că mie, unul, iată, de când plâng,
Aproape mi se-nchide ochiul stâng.

REFLEX 47

Masacru de miresme prin grădini,
Și-n trupul tău, asediat de crini,
Și-n viața mea, pierdută printre flori,
Din vina unor îngeri migratori
Care profită-n mod fraudulos
De tot polenul risipit pe jos;
Îl strâng în aripi, și-l transport-apoi
În țara lor de dincolo de ploi,
Pe unde numai zeii cânepii
Se-mperechează-n vis și fac copii...
Dar îngerii n-au dreptul nici măcar
La o ședință de amor precar!
De-aceea-i vânzoleală de furnici
Pentru polenul verii de pe-aici.

REFLEX 48

Și gărgăuni și fluturi am crescut,
Ducându-i până-n lună, la păscut,
Sau până-n câte-un nor, la adăpat
Și nici acum, se pare, n-am scăpat
De-acest năravpoetic și ocult,
Plăcându-mi anturajul foarte mult,
Ba, pe deasupra, strâng de prin scaieți,
Cu vorba bună, stoluri de sticleți
Și le ofer azil sub fruntea mea,
Ca să-i feresc, măcar, de vreme rea.

REFLEX 49

Mireasa mea de alge și de fum,
Pe unde-ai stat ascunsă până-acum,
Prin ce ungher de mare sau de cer,
Fără să știi de câte veri te cer,
Cu-nfrigurare, zeilor părinți?
Și-am tot răbdat de dor, strângând din dinți,
Și-am tot umblat, aproape hămesit,
Până-ntr-o zi, când zeii te-au găsit
Și te-au trimis, în silă, pe pământ,
Să-i bucuri seara celui care sunt,
Cu dimineața primei răzvrătiri
Din trupul tău, lipsit de amintiri...
De-aceea-ntreb cu spaimă: așadar,
Ce jertfă mai așteaptă acest dar?

REFLEX 50

Aruncă marea de la sânul ei,
Pe țărmul sterp, clepsidrele-femei,
Atât de grele și atât de vechi,
Încât le curge vremea din urechi,
Din ochi, din nări, din gură, din călcâi –
Prăsilă rea a nunților dintâi –
Cu adevărul presărat pe drum
Pân-la prăsila nunților de-acum...
Vin, către vară, îngerii-bărbați –
Flămânzi, războinici, tineri și turbați –
Le-ascund sub aripi și le poartă-n cer,
Pentru prăsila nunților de ger.

REFLEX 51

În miezul verii – crâncen de lichid –
Când braţele a poftă se deschid
Şi fetele se vântură prin târg
Cu sâni pietroşi, ca piersicile-n pârg,
Atât de ireală încă-mi pari,
Încât şi-un gând te-ar face să dispari,
Precum dispare, dacă e atins,
Parfumul încă viu din crinul stins.
De-aceea, vezi, iubito, nici nu fac
Vreun gest părelnic…Te privesc şi tac…
Dar nu-ncetez, mai mult, să fiu mirat
Cât poate-nfiora de-adevărat
Făptura transparentă şi de vis,
În care te-ai zidit şi te-ai închis,

Potrivnică şi verii de safir
Şi-nchipuirii mele în delir.

REFLEX 52

Într-un desfrâu fierbinte şi total,
Parfum suav, de sânge vegetal,
Ţi se prelinge dinspre zare-n trup
Şi, parcă-mi vine mari bucăţi să rup
Din carnea ta, iubito, iar apoi
Să ningă cu petale peste noi,
Până spre vremea iernii, când, oricum,
Ne vom preface în grămezi de scrum.

REFLEX 53

Când sunt bolnav de tine și iau foc,
De s-ar opri secundele în loc
Nici veșnicia nu mi-ar fi de-ajuns
Ca să-ți pătrund misterul nepătruns,
Să-l cercetez, să-l aflu, să-l străbat…
Sub fruntea mea, câte pendule bat!
Dar tot n-ajung să-mi spună, într-un glas,
Cât am pierdut și cât mi-a mai rămas
Din timpul cuvenit, pentru a ști
Dacă mă poți în gând adăposti
Și-n carnea ta, preaplină de mister,
Până-mi vor trece zilele cu ger.

REFLEX 54

Aproape nu e clipă să nu fiu
Furat de gânduri și-aruncat de viu
În lava cărnii tale îngerești.
Ce blândă ești și ce nebună ești,
Iubita mea deschisă ca un crin!
Cum să mai pot răbda și să nu vin,
Ca să m-arunc, lipsit de viitor,
În cupa cu parfum ucigător?

REFLEX 55

Fără să știi cu câte ți-am greșit,
Învăț să mor, iubito, în sfârșit…
Învăț să mor, iubindu-te mai viu
Decât vreodată am crezut că știu,
Că sunt în stare și mă pot lăsa
La voia morții, fără a-mi păsa
Dacă e zi sau noapte, când mă-nchid
În frigul tău fierbinte și lichid.

REFLEX 56

De bătrânețe mor, din când în când,
Și îngerii cu nemurirea-n gând…
Se fac urâți, și triști, și gârboviți,
Sunt orbi, sunt muți, și, din senin, loviți
De câte-o criză mistică de dor…
Mimează delirant un ultim zbor,
Precum copiii care nu prea știu
Ce-nalt e cerul drumului pustiu…
Și pleacă-apoi, cu nimbul ruginit,
Spre gropile din raiul mărginit.

REFLEX 57

Minciuna e un fel de piază rea –
Și altora le-am scris, cu viața mea,
Poeme delirante…câte vrei!
N-am prea făcut eu nazuri la femei,
N-am prea iertat nimic din ce-a căzut
În plasa mea de înger încrezut
Și vânzător de visuri într-un vers…
Am și iubit, am și urât din mers,
Am fost și mângâiat, și părăsit,
Ba,uneori, iubirea mi-a prăsit…
De am copii pe unde nu te-aștepți
Dar nici un loc în oastea celor drepți
Spun toate-acestea ca să știi că ești
Nu cea dintâi, dar cea mai de-nțeles…

Destul te-am căutat și te-am ales
Să te iubesc într-un amurg grăbit,
Cum, niciodată, poate, n-am iubit.

REFLEX 58

Ce poate face dragostea din om!
Îl ia-n tărbacă, îl cocoață-n pom,
Îl pune s-o ia razna pe câmpii,
Îl ține cu minciuni, ca pe copii,
Îl dă la vale sau îl dă la deal,
Cum cade-n sine zarul ideal,
Îl strâmbă fără milă pe cel drept
Și-l lasă rob prostiei pe-nțelept…
Cum trece ea, din ce în ce mai rău,
Prin viața mea și prin văzduhul tău,
Rupând bucăți de suflet și de cer!
Și, altceva nici nu-ndrăznesc să-i cer,
Decât să ne mai țină robii ei,
Cum numai sânii tăi, sub ochii mei.

REFLEX 59

Împovărează-mi viaţa cu zăpezi,
Dacă aceasta vrei şi-aceasta crezi
Că-i face vieţii tale mai uşor
Trecutul vinovat de viitor…
Dar, nu-ţi lua, iubito, înapoi
Acele stele şi acele ploi
Sub care-am stat o vară exilaţi
Ca nişte cuci uituci şi mutilaţi.

REFLEX 60

Ce gol ni-i somnul, sângele ce mut…
Când ne iubim prin case de-mprumut,
Cu sentimentul unor mici hoţii –
Eu nu te ţin deloc, tu nu mă ţii
Mai mult de zorii zilei, lângă trup –
Ca la un semn, potecile se rup,
Cuvintele se-neacă în tăceri,
Nici nu mai ştii câte-ai fi vrut să-mi ceri,
Nici nu mai ştiu câte-aş fi vrut să-ţi las…
Iubirea pasageră n-are glas,
Îşi numără bagajele, şi-apoi,
Dispare-n trenuri pline de noroi.

REFLEX 61

Duhorile oraşului slinos
Ne invadează visul – nemilos –
Ni se strecoară-n carne şi ne dor,
Până murim, prin somn, de greaţa lor…
Ne încolţesc, sfielnice, în gând
Subtile evadări dar până când
Şi până unde să cărăm gunoi,
Cu toţi copoii spaimei după noi…
Şi, mai ales, ce ploi, din care nori,
Să-ndepărteze vastele duhori
Din strâmtul nostru paradis meschin
În care şi iubirea e un chin?

REFLEX 62

Precară nuntă în decorul trist
Din recuzita verii de turist,
Precare jocuri, parteneri precari…
Se cuibăreşte foamea în pescari,
Se cuibăresc furnicile în crini
Iar marea se răzbună pe delfini,
Făcându-i să se-arunce – surzi şi orbi –
Pe ţărmul unei nunţi cu preoţi corbi.

REFLEX 63

Amurg de vară, sterp și mohorât…
Țin algele, iubirii, de urât,
Țin scoicile, privirilor, de cald!
În marea ta de lacrimi, eu mă scald,
În marea mea de gânduri tu te pierzi…
Doar plopii de pe drumuri mai sunt verzi,
Doar vara de prin visuri n-a murit,
În așteptarea altui răsărit.

REFLEX 64

Să-mi fie dor de tine și să știu
Câți pași mărunți, prin ce întins pustiu,
Se cer făcuți, aproape mașinal,
Până voi da de spuma altui val
Din care se-nfiripă carnea ta…
Măcar, până atunci, de n-ai uita
Să-ți fie dor de mine și să crezi
Că-n altă vară poate-ai să mă vezi –
Albit de gânduri și albit de praf –
Purtându-ți carnea-n mâini ca un zaraf,
Și-atunci, cu nici un preț să te mai las,
De câte ierni am străbătut la pas,
În căutarea ta, pe unde-am fost
Lipsit de visuri și lipsit de rost.

REFLEX 65

Învaţă-te cu mine cel ce plec
Să-mi trag, o vreme, soarta la edec,
Din pricină de doruri şi de vămi,
Însă crezare, rogu-te, mai dă-mi,
Şi-nvaţă-te cu mine, cel ce vin
Să-ţi cotropesc tăcerea din senin
Şi-apoi s-adorm, acolo unde eşti,
Ca-ntre pereţii cărţii cu poveşti.

REFLEX 66

Să treacă-această vară de la sfinţi,
Dacă din vina ei n-am fost cuminţi
Şi-am tăvălit tot fânul de prin rai,
Pân-au rămas chiar sfinţii fără grai,
De rătăcirea noastră, ca un zbor,
Spre iadul cu iubiri, din nor în nor…
Dar ce puteam noi face – îngeri blânzi –
În plină vară, singuri şi flămânzi,
Cu adevărul frigului celest
Strângându-ni-se-n aripi ca un lest,
Pân-am ieşit definitiv din noi,
Desăvârşit de vii şi foarte goi
Să retrăim, în doi, un joc păgân,
Pe timpul verii, tăvălind la fân.

REFLEX 67

Cu disperare te privesc și-ți cer
Să nu te-ascunzi prin toamnă sau prin cer,
Doar ca să-i faci vreunui hapsân pe plac,
Nemaiștiind, iubito, ce să fac,
După aceea cu sărutul meu,
Din ce în ce mai rece și mai greu
Din ce în ce mai singur și mai crud
Fără măcar prin preajmă să te-aud
Fără măcar cu gândul să-ți mai țin
De cald și de urât, încă puțin.

REFLEX 68

De dragă ce-mi rămâi, după ce pleci,
Ți-aș îndura plecările pe veci
Și m-aș topi mai mult în umbra ta
Până ce totu-n jur mi s-o-nnopta…
De dor ce mi se face când revii,
Ți-aș săruta genunchii sidefii
Și m-aș lăsa strivit sub sfera lor,
Până s-ar face toate un fior.

REFLEX 69

Nu-i vremea nici măcar să numărăm
Cât izbutim iubirii să furăm,
Din mărunțișul său răsunător…
Și, ne izbim de zidul următor,
Anume ridicat, să nu putem
Fugi, contemplativ, dintr-un blestem,
Fără măcar să pierdem niște vieți,
Printre gheţari, şi fluturi, şi scaieți.

REFLEX 70

O răsucire tandră de cuțit
E țipătul iubirii – ascuțit –
În carnea părăsită voluntar
Unui prelung și dulce avatar…
De multe ori, fiindu-ne lăsat
Să-i resimțim fiorul, apăsat,
Ca presimțirea unei blânde ploi,
Până ajungem dincolo de nori.

REFLEX 71

Însângerându-mi palmele prea des
Prin spinii fericirii, mai ales,
Tresar fără să vreau, când te ating,
Dar încă nu-i de-ajuns, să mă conving
De înțelesul tău vindecător,
Dinspre fântâna cărnii urcător...
Și mai aștept însângerări în plus,
Până vom fi chiar norii din apus,
Pe ale căror tâmple se mai văd
Răni sângerii din marele prăpăd,
Care-s, desigur, semnul cel mai clar
Al înspinării trupului solar.

REFLEX 72

Și iată-ne, din nou, înlănțuiți,
Ca doi nebuni cocori preavămuiți
Prin lungile sau scurtele plecări,
De multul frig domestic dintre zări
Și de puținul jar accidental
Dintr-o partidă de amor mental
Sau de menaj artistic - fără țel –
Prin camere abstracte de hotel,
Pe unde viața are gust amar
De frică, de minciună, de homar,
Iar dragostea, un sincer gust dulceag,
De monograme scrise din briceag.

REFLEX 73

Aproape nu e clipă să nu fim,
Lăuntric, bântuiți de-un frig infim
Care dezbracă, vara mai ales,
Cuvintele iubirii de-nțeles,
Făcându-le să cadă prea ușor
Uitării pradă-n goliciunea lor...
Așa se face că, din când în când,
Îngheață gestul pe la noi prin gând
Îngheață gândul pe la noi prin gest...
Ce altceva să ne rămână-n rest,
Decât o lungă iarnă cu zăpezi
Pe care n-ai puterea să le vezi,
Însă le simți, din ce în ce mai greu,
Căzând spre visul tău din trupul meu.

REFLEX 74

Prea mare fojgăială pe aici–
Gândaci și molii, greieri și furnici –
Ne-mpiedicăm la fiecare pas
De câte-un gest mai vechi, de câte-un glas
De câte-o bocceluță cu scrisori,
De lacrimi, de sentințe, de ninsori,
De câte-un nume drag și maladiv,
De îngeri adulați fără motiv,
De fluturi căsăpiți fără folos...
Ni-i somnul prăfuit și trupul ros
De-atâtea îndoieli, încât ieșim
Din noaptea nunții noastre, să murim.

REFLEX 75

Duplicitara vară lasă-n crini
Ecoul unei treceri prin grădini,
Și-al unor așteptări, și-al unor pași;
Tu ce puteai din tine să-mi mai lași?
Când, speriată foarte și plângând,
Te-ai reîntors la toamnele din gând,
Să te împaci cu visul tău hoinar,
În așteptarea altui grădinar,
Duplicitar și el, precum a fost
Această dulce vară fără rost.

REFLEX 76

Purtăm în noi destule amintiri
Din caruselul fostelor iubiri,
Să nu ne fie dureros de rău
În viața mea, cu adevărul tău,
În carnea ta, cu gărgăunii mei -
Și, iată-ne căzuți, ca niște zei,
Din cerul poeziei pe pământ,
Să ne schimbăm cuvântul după vânt,
Să ne purtăm iubirea după căi
Care, oricum, nu-ncap în ochii tăi,
Care, oricum, nu trec prin gândul meu,
Dar... se întorc la cineva mereu.

REFLEX 77

Încearcă să adormi și-atunci când știi
Că-ți trec prin minte multele stafii
Ale acelor veri care-au pierit
Fără să prindă-ntâiul răsărit
Sau ultimul sărut, ca un apus
Dintr-o iubire încă de nespus
Și încă de-ndurat - ca un coșmar;
Încearcă s-o adormi, pe ea măcar!

REFLEX 78

Cum să te judec eu și să te cert...
Pentru candoarea jocului incert,
Pentru zăpada visului pierdut,
Pentru cât trup și suflet ți-ai vândut,
Pentru ce spui și faci, în felul tău,
Gândind un bine care-aduce rău,
Pentru ce iei și pui - fără cântar,
Pentru acest lăuntric avatar,
De care nici nu cred să știi ceva –
Pierdută printre flori de mucava;
Pentru cât dai cuvintelor ocol,
Pentru cum zbori prin nori și cazi în gol,
Pentru ce-ai vrut să fie, dar n-a fost...
Cum să te judec eu, lipsit de rost,

Lipsit de har, de nume și de chef,
Suava mea prințesă de sidef?!

REFLEX 79

Eroarea unei veri nu poate fi
Sfârşit de lume, la-nceput de zi...
Aruncă o privire înapoi,
Cu toată-ncrâncenarea şi apoi
Desprinde-te cu totul fostei nopţi!
Pe-afară-i toamnă, strugurii sunt copţi
Ia-ţi visu-n palme şi priveşte-l, blând,
Fără să ştii de ce şi până când.

REFLEX 80

Se-ntinde între noi un timp enorm…
Cum să mai am răbdare să şi dorm,
Dacă abia mi-ajunge să te ştiu,
Cu trupul tău, revoltător de viu,
Culcat la umbra mea de lup flămând?
Şi te sărut, de-atâtea ori, în gând,
Încât tot somnul vieţii mi-l răpeşti,
De cât de crudă şi de-aproape mi-eşti,
De cât de caldă şi de blândă-mi pari…
Şi dac-adorm, tu nu cumva dispari?

REFLEX 81

Ieşirile din joc – sentinţe reci!
Nici eu nu-ţi trec de tot, nici tu
nu-mi treci,
Nici tu nu-mi eşti cât vreau, nici eu
nu-ţi sunt…
Ieşirile din joc lovesc mai crunt
Şi mai adânc rănesc, prin spaima lor,
Decât ninsoarea fără nici un nor,
Decât tăcerea fără nici un cer…
Nici tu nu-mi ceri să stau, nici eu
nu-ţi cer!

REFLEX 82

De drag ce-ţi sunt, mă rupi în câte vrei…
Din carnea mea cuvinte să-ţi mai iei
Şi să-ţi mai faci din ele alt balsam
Nu pentru câte răni sub frunte am,
Ci pentru câte visuri rătăcesc
Prin trupul tău, cel mult prea tineresc,
În carnea ta, cea mult prea de iubit…
De drag ce-ţi sunt, m-ai frânt şi m-ai
zdrobit
Şi m-ai lăsat, necruţător, din mâini,
După o vară, hrană pentru câini.

REFLEX 83

Mireasmă de uitare-i prin văzduh
Nu văd nici rostul vorbelor de duh,
Nici amăgeala fugii de urât,
Nimic nu-ți schimbă soarta într-atât,
Încât să vezi, acolo unde nu-i,
Că fericirea ar mai scoate pui
Că bucuria poate-nmuguri
Mai înainte numai de-a muri,
Prin câte veri de viață se mai pot…
Mireasmă de uitare-i peste tot!

REFLEX 84

Ce lungă-i vremea între azi și ieri,
Când nu-ți mai dau de urmă nicăieri,
Când nu mai știu ce-a fost și ce va fi,
Cu viața ta, pierdută-n altă zi…
Și, las pe mâine gândul cel mai greu:
Tu, pentru cine te înalți mereu
Și cui, spre seară, între brațe-i cazi?
Ce lung e drumul dintre ieri și azi!

REFLEX 85

Absenți și obosiți și-ntâmplători
Ne agățăm de pașii următori
Cu mici plăceri, trăite tot mai fals,
Pe muzică arhaică de vals,
Sau pe fundalul, mult mai nimerit,
Al unui marș funebru, nedorit,
La care totuși, apelăm din plin
Când ochii noștri prea lucizi devin
Și prea ne dăm cu capul de tăceri,
În căutarea ultimei plăceri…

REFLEX 86

Se înserează prea de timpuriu
Prin visul nostru sterp dar încă viu
Și ni se face frică de cărări,
Din pricina grăbitei înserări…
Își ține fiecare pașii-n gând
Nemaidorind s-ajungă peste rând
La gândul celuilalt, cu năluciri,
Din pricina prea slabei străluciri
Pe care visul o mai poartă-n el
Și toate-ncep să tremure la fel
De groaza nopții, care nu credeam
Să fi ajuns cu pașii lângă geam.

REFLEX 87

Începe să ne fie mai ușor…
Aproape vindecați de vechiul dor,
Aproape împăcați cu noul gând,
Murind pe rând și înviind pe rând
Lăsăm să cadă, între noi și cer,
O lamă invizibilă de ger
Ca lama de cuțit, dar mult mai grea,
Și ne-mpărțim întregul după ea,
Luându-și, fiecare, ce-i al său,
Din cât de bine-a fost sau cât de rău.

REFLEX 88

Prea fericiți nu suntem, dar plutim…
Aceasta-i tot ce suntem și ce știm
Despre ciudata stare care-a fost
Lăsată nouă, spre a-i da de rost…
Și, iată-ne supuși unei căderi
Prin zilele neprevestitei veri,
Și, iată-ne constrânși la îndurat
Iubirea, ca pe-un fapt adevărat,
Cu toate ale sale, care pot
Să ne usuce brațele de tot…
Nemaiavând ce urme să lăsăm,
Prea fericiți nu suntem…dar visăm…

REFLEX 89

Pe toți, la fel, nu poți să-i mulțumești
Rămâne doar să rabzi și să-l iubești
Numai pe unul singur, întru toți,
Așa cum încă nici nu știi că poți
Așa cum încă nici nu poți să știi,
Împodobindu-ți nopțile pustii
Cu numai dorul tău de carnea sa,
Fără prea mult, pe-atunci, a-ți mai păsa
Dacă de-atâtea gânduri, până-n zori,
Se va-ntâmpla, iubindu-l, să și mori.

REFLEX 90

O mie de motive aș avea
Să mai rămân la tine dar ce vrea
Trecuta mea făptură, nu-i decât
În stăpânirea stării de urât,
Peste-ntâmplări și trupuri și povești,
În timp ce tu, demult nu mai găsești,
Chiar dacă te și minți, vreun argument
Să nu-i înalți uitării monument,
Ștergându-mă din gând, definitiv,
Și să invoci doar vara drept motiv.

REFLEX 91

Iubește-mă și lasă-mă să fug!
Mi-e carnea calcinată ca de-un rug,
Mi-e somnul bântuit ca de-un blestem…
Iubește-mă și spune-mi să mă tem
De părăsirea ta, care va fi
Atât de ireală-n zori de zi,
Încât, pe urmă, n-aș mai ști nimic
Despre suavul beznei inamic,
Ascuns în crisalida altui zbor…
Iubește-mă și-nvață-mă să mor!

REFLEX 92

Nu-i vinovată vara pentru cât
Ni s-a făcut de frig și de urât,
Nemaigăsind nici urmă de mister
În colindatul nostru efemer,
Pe nu știu ce coclauri cu năluci…
Ai da să pleci, dar unde să te duci,
Când peste tot, oricum, te va-nsoți
Mirarea mea, și nu mai poți minți?
Că s-ar putea să nu se-ntâmple cum,
Cu disperare, încă de pe-acum,
Îți povestesc și caut să te-ncheg
Din amintirea visului întreg
Precum încerci să reclădești un joc
Din cioburile vieții, după foc.

REFLEX 93

Îmi bântui viața într-un fel nebun
Și nu mai pot, vezi bine, să nu-ți spun
Câte furtuni stârnești, în felul tău,
Rostogolindu-mi răul în mai rău,
Rostogolindu-mi multul în mai mult…
Cum m-aș putea preface că n-ascult?
De-ajuns, prin preajmă să te-aud curgând,
Ca să-mi înghețe vorbele în gând,
Lăsându-mă cu mult mai părăsit
Decât, la țărmul verii m-ai găsit.

REFLEX 94

Întrebă-mă și-am să-ți răspund, cât pot
De-adevărat, de tandru și de tot
Despre cum stăm noi doi, de-o vară doar
Pe-același paralitic balansoar,
Exasperați de dor și de serbări,
Dar evităm să punem întrebări,
De parcă, mulțumiți cu cât avem
Uităm, încet, ce-am fi putut să vrem.

REFLEX 95

Măcar cât ţine toamna şi se rup
Veşmintele-mi bătrâne de pe trup,
Din pricină de brumă şi de vânt,
Mai crede-mă, ca-n vară, pe cuvânt,
Şi-ascunde-mă iubito-n palma ta,
Să pot neomenește înnopta
Dacă de trupul meu prea omenesc
Nu-ţi pasă, câtă vreme te iubesc. [3]

[4] Variantă: „Nu-ţi pasă, nici atunci când te iubesc."

REFLEX 96

Indefinită spaimă e-n priviri…
Se desfrunzesc măruntele iubiri,
Se risipesc lăstunii peste zări
Şi mor delfinii-n poala tristei mări
Neîndrăznind să-nnoate fără doici…
Carnagiu-n alge, hecatombe-n scoici…
Mă-ndeamnă gândul să-ţi citesc poveşti
Dar nu mai ştiu a cui şi cât mai eşti.

REFLEX 97

Mai lasă-mă o vreme să te-adorm
Între pereții frigului enorm,
Luând din carnea mea puținul jar,
Cât, peste noapte, să nu-ngheți măcar,
Dacă mai mult de-atât nu ne-a rămas,
După-ndelungul zbor, fără popas,
Prin zăpușeala verii nebunești,
În căutarea veștilor trupești
Despre ce încă mai credeam a fi
Îmbogățirea noastră cu o zi.

REFLEX 98

Înspăimântați sunt, iată, ochii tăi
De-aceste noi și-ntortocheate căi,
Pe care, cu de-a sila, te-am împins
Doar ca să-ți faci de lucru, dinadins,
Doar ca să poți așterne pe nisip,
Sub pașii tăi, poeme fără chip,
De adunat în palma unei cărți…
Numai să-nveți iubirea să ți-o porți
Pe-aceste căi, oricât ar fi de greu,
Să faci mereu ce-ți cere gândul meu.

REFLEX 99

Absență-n doi, singurătate-n doi…
Ce să mai facă vara pentru noi?
Decoru-i gol, paharul nopții plin,
Persistă-n carne gustul de pelin
Și lâncezeala unui somn tăcut…
Prea din puțin iubirea ne-a trecut,
Făcându-i loc sărutului formal…
Ne confruntăm și rezistăm normal,
Reintegrați exodului de cuci,
Suntem prea slabi, prea criptici, prea uituci,
Să mai dorim atingeri care dor
Prin simplitatea și candoarea lor…
Și, dintr-o dată, punțile se rup,

Nu mai ajungem de la trup la trup
Nici nu mai trecem de la vis la vis,
Prea ne desparte un ocean închis
Pe care nici măcar nu-l bănuiam
Când încă eram triști și ne iubeam.

REFLEX 100

Mărunte rătăciri cu capu-n nori…
Nu mi-a fost dat s-ajung de multe ori
La starea de iubire fără spini
Mi-e sângele băltoace, prin grădini,
Prin cârciumi, prin hoteluri şi prin gări.
Am lacrimi îngropate lângă scări,
Poeme, risipite peste tot…
Dar, altcumva, nici nu credeam că pot
Călători prin vârste mai frumos,
Ameninţat, subtil, de sus în jos,
Sau lăudat, de jos în sus…
Şi încă-s viu, şi încă n-am apus
Şi încă mai visez că-mi este dat,
Într-un amurg de viaţă, demodat,

S-ajung, aristocratic, ca un domn,
La starea de iubire fără somn.

REFLEX 101

Reclame de sezon, cu zei peltici…
Prin colivii ni-s îngerii prea mici
Şi taxele de dragoste prea mari…
Recensământ morbid cu lăutari,
Faţadă impozantă de bordel
Şi zâne epileptice prin el
Care oferă scurte amnezii
Pe câte-un pat din cărţi de poezii…
Rezerve de spital pentru cocori,
Ni s-a luat de mult prea multe ori
De viaţa cu statut intermitent,
Să ne mai pese că murim latent
Să ne mai ardă vara de iubit
Prin labirintul fânului zdrobit…

Frivole deturnări de amintiri…

Onoare, orgă, ornament, oştiri,
Beţie colectivă cu nectar,
Hazliu de trist şi mistic inventar.

REFLEX 102 [5]

De-am fi ştiut ce vrem, de la-nceput,
Atâta noapte-n noi n-ar fi-ncăput
Dar nici atâţi luceferi – în mănunchi –
N-am fi strivit, din joacă, sub genunchi!
Îţi mulţumesc, iubito, că exişti,
Că poţi cu gândul stelele să mişti,
Scriindu-le într-un tipar lumesc
Şi pentru-această noapte-ţi mulţumesc…
Nu-i dragostea de preţ decât atunci
Când tencuiala vorbelor arunci
Şi poţi atinge chipul străveziu,
Prea timpuriu găsit sau prea târziu…
Îţi mulţumesc, iubito, şi mă tem
Că-n fildeş mă zideşti, ca-ntr-un blestem,

Dar nu te pot opri…ştiind că-mi dai
Să iau cu mine câte stele ai.

[5] „Cîntec (VIII)" din „Cartea Clara" 1986

REFLEX 103 [6]

E vară-n jurul nostru ca și cum
Ne-am fi-ntâlnit, sub cer, abia acum.
E tot mai vară, soare tot mai mult,
De când, cu teamă, liniștea-ți ascult,
Fără s-ajung la marginile ei,
Cu timpul verii de sub pașii mei…
Și mă cufund în somn, să pot visa,
Ce se întâmplă-n adâncimea sa.
E vară-n jurul nostru ca și cum
Ne-am fi-ntâlnit, sub cer, abia acum.

[6] „Cîntec (IX) din „Cartea Clara" 1986

REFLEX 104 [7]

Câte speranțe și cuvinte noi
În casa albă, cu pereții goi…
Deasupra-i cerul, jos un fel de prag,
Spre care parte sufletul să-mi trag…
Când pierd răbdarea să mai vreau să fiu,
Acestui târg, și glorie, și fiu?
Doar ochii tăi, ca două întrebări,
Mă mai răpesc din falsele serbări
Și au puterea să mă certe blând,
Fără să pot să aflu până când…
Doar ochii tăi, și-o artă fără preț:
Că știi să taci în târgul vorbăreț.

[7] „Cîntec (VII) din „Cartea Clara" 1986

REFLEX 105 [8]

Coboară seara – sinceră și grea –
Peste ce încă joacă mai părea…
Și-abia când suntem noi, cu-adevărat,
Ne sfâșie un țipăt disperat.
Din palmele fierbinți ni se desprind
Și-n candelabrul cerului se-aprind
Ciudate constelații, ca și cum
Nu le știusem rostul pân-acum…
Și-abia când părăsim ce ne-a durut
Aflăm cât frig încape-ntr-un sărut…
Coboară seara – sinceră și grea –
Peste ce încă joacă mai părea…

[8] „Cîntec (V) din „Cartea Clara" 1986

REFLEX 106 [9]

Ar fi putut avea un înțeles
Cuvintele pierdute, mai ales,
Dar, prea puțin atinși de moartea lor,
Noi ne-am păstrat cuvântul incolor
Și-am risipit o vară de-ntâmplări,
Pe calea nopții dintre două gări,
Călătorind, străini și fără chef,
În alveola noastră de sidef,
Ca niște împăiate păsări vii
Expuse de cu seară-n colivii…
Și, doar o vorbă oarbă ne-a sedus,
Îndrăgostiți, pe rând, la preț redus.

[9] „Cîntec (III) din „Cartea Clara" 1986

REFLEX 107 [10]

Ce împăcate gesturi se mai pot,
Când, prinși cu jocul, ne-am uitat de tot…
Și ce întoarsă cale să mai vezi,
Când am ajuns cu vremea-ntre zăpezi?
Prea mulți ghețari pe tâmple ni se scurg,
Căldură-i prea puțină în amurg…
Ce-mi poți ierta și ce-aș putea să-ți spun,
Când ochii noștri-s tulburi, și apun?

[10] „Cîntec (II) din „Cartea Clara" 1986

REFLEX 108 [11]

Prea repede uităm ce-aveam în gând,
Sub apăsarea vorbelor de rând?
Nici nu mă strigi de tot, nici nu mă lași…
E-atâta ezitare între pași.
Prea repede uităm ce-aveam de spus –
Un zbor în minus, o cădere-n plus…
La tine-i vară și la mine-i frig
Nici nu te las de tot, nici nu te strig.

[11] „Cîntec (I) din „Cartea Clara" 1986

REFLEX 109

Mai pune-o vorbă bună, dacă vrei,
Pentru această vară, pe la zei,
Să nu ne-o ia de tot sau prea curând!
Şi, dacă ne iubim de-o vreme-n gând,
Mult mai solar, mai tandru, mai frumos,
Decât am face-o tăvăliţi pe jos,
Prin iarba obsesivei despuieri,
Învaţă să spui mâine-n loc de ieri,
Acoperindu-ţi braţele cu flori…
Şi, mai ales, să nu-ndrăzneşti să mori!

REFLEX 110 [12]

E prea puţin ce pot mărturisi,
Dac-ai fugi şi nu te-aş mai găsi,
Dar, ca să afli totul, nu e greu…
Ascultă-mă cu sufletul, mereu,
Lăsându-mă să cred că nu mai vrei
Să te desprinzi, cumva, din ochii mei
Şi-ai să-nţelegi cât frig s-ar întâmpla,
Dac-ai fugi şi nu te-aş mai afla…

[12] „Cîntec (VI) din „Cartea Clara" 1986

REFLEX 111 [13]

Iubito, câtă lume între noi!
Numărători de ploi, din doi în doi,
Și, dintr-un ochi de dor, necunoscut,
Câte zăpezi pe buze ne-au crescut!
Ascultă-mă și lasă-mă să strig…
Mi-e frică de-ntâmplare și de frig
Și nu mai vreau să știu, pân-la sfârșit,
Cine-a iubit frumos, cine-a greșit,
Cine-a făcut spre noapte primul pas,
Cine-a plecat din joc, cine-a rămas,
Cine și-a smuls pereții, rând pe rând,
Cine s-a-ntors mereu cu ziua-n gând,
Cine-a pierdut și cine-a câștigat –
De toate-nlănțuit sau dezlegat…

Când am să uit cum sună glasul tău,
Decât tăcerea, ce-mi va fi mai rău…
Și cum să pot sub stele înnopta,
Când nu mai simt ce-nseamnă umbra ta?
Numărători de ploi, din doi în doi,
Iubito, câtă lume între noi!...

[13] „Primul cîntec" din „Cartea Clara" 1986

DECLANȘATORUL DE PLĂCERI

Același vin – cu nobilă sorginte –
În multe feluri poate fi sorbit
Și poți ușor uita de cele sfinte
Dacă, privindu-l, te și lași orbit.

Cunoscători și neofiți – grămadă –
I se robesc, prin patimă și zel,
Ori cad sleiți de munca la plămadă,
Dar prețuirea e de-un singur fel…

Așa încât, se cere cumpătare
Și multă cumpănire, feții mei,
Cu cât vorbesc eu despre vin mai tare,
Pe voi vă ducă mintea la... femei.

ALBUMUL DE VACANȚĂ

Vreme de-o vară am stat amândoi
În cortul de fildeș, sub stele, sub ploi...
Ne-am iubit, am visat, am jucat și-am
pierdut,
Întrebându-ne-apoi ce-ar mai fi de
vândut...
La intrarea în toamnă, când nopțile-s
reci,
Am plecat amândoi, dar pe alte poteci,
Fiecare, în parte, spunându-și plângând
Că ne suntem datori pentru vara din
gând.

JERTFĂ BENEVOLĂ

Tu nici nu poți, tu nici nu știi
Să evadezi către lumină
Și-ntre cuvintele-mi pustii,
Rămâi cea mai concretă vină.
De ce te-aș învăța să zbori,
De ce te-aș smulge umbrei tale,
Dacă, în loc să urci, cobori
Printr-o maree de petale?
Nici tu nu vrei să mai privești
În urma clipei, ce se-ntâmplă,
Prea mulțumindu-te că ești
Un spin înfipt la mine-n tâmplă.
Și, iată-mă, scriindu-ți dar,
Acest poem de pedepsire,

Eu, presupusul tău pândar,
Cel predispus la părăsire.

Înlănțuindu-te din nou,
Te fac părtașă morții, care
Din trupul tău clădind cavou,
M-aruncă sieși demâncare.

DESFRUNZIREA IUBIRII

Hemoragie de poezie
În perspectiva cărămizie
A toamnei care abia mai poate
Să poarte-n braţe frunzele toate,
Şi să le plângă, şi să la culce –
Amară carne, dragoste dulce.
Sângele nostru, plinul de viaţă,
Sparge văzduhul şi se agaţă
De toţi cocorii închipuirii...
Unde e mirul, unde sunt mirii
Verii de aur şi de otravă,
Fiară bătrână, crudă otavă...
Trupul meu, iată, prinde să zboare;
Ce te mai leagă, ce te mai doare?

Spune-mi, iubito, şi lasă-ţi gândul
Să rătăcească zile de-a rândul
Prin labirintul fără ieşire,
Decât la starea de prăbuşire...
Desăvârşită şi dureroasă –
Urâte riduri, toamnă frumoasă.

ABSENȚĂ

Prin castele de nisip,
Râde marea, plânge vara,
Și, iubito, nu e chip
Să-ți mai port în gând povara.

Iată, dar, de ce mă sparg
Și mă dau încet de-a dura
Peste valuri, către larg,
Până piere geamandura...

Iar meduzele-și fac rând
Să mă-ntrebe cât mă doare
Râsul tău, ce-mi plânge-n gând
Cu o stranie pudoare.

SOLEMNA AMĂGIRE

Înveşmântaţi în rouă şi în flori,
N-avem răbdare să luăm aminte
Şi ne trezim spre seară, uneori,
Desmoşteniţi de somn şi de cuvinte.

Cum să ne fie dragostea liman,
Cum să ne fie somnul alinare,
Când doar un crivăţ trece, inuman,
Peste măruntul foc din lumânare?

Şi iată-ne dormind, aproape stinşi,
Pe-acelaş pat de gheaţă zdrenţuită,
Revoltător de singuri, dar convinşi
Că numai vremea trebuie-nnoită.

ÎMBRĂȚIȘAREA DE NOAPTE

În miere nu te scalzi întreaga viață...
Și vor cădea din cer, cât de curând,
Necruțătoare caiere de ceață,
Să ți se toarcă, singure, în gând.

Și vei afla ce-anevoios se-ndură
Îmbrățișarea nopții-n plină zi,
Cu gustul mierii persistând în gură,
Fără să ai ce face sau păzi.

PURTAREA MITULUI

Ce simplu rostește bărbatul:
„Sunt tânăr!"
Și, apoi, cât de greu e să-și zică:
„Bătrân!"…
Că una-i să umbli cu viața pe umăr
Și alta-i să tremuri cu moartea în sân!

Dar visul iubirii, același rămâne
În sfera fragilă de lut adormit...
Pe tinere brațe, pe brațe bătrâne,
La fel de părelnic, se poartă un mit.

SPAIMA COCORULUI DE AUR

Nu-mi pasă ce se spune, prin piețe,
despre mine,
Nu-mi pasă câți mă-njură și câți mă
țin de sfânt!
Zbor noaptea până-n stele și
asta-mi prinde bine,
Când mi se-aduce-aminte că
voi muri înfrânt...

Sunt un cocor de aur – bătrân și
fără zare,
Iar singura mea spaimă e cea că
mi-ar fi fost,
Fără să știu, vreodată, iubirea de
vânzare,
Și-a cumpărat-o-n grabă destinul
vreunui prost.

BLESTEMUL PRIHĂNIRII

Sunt dealuri de nimicuri și văi
de mărunțișuri,
Pe care viața noastră și le asumă
blând,
Însângerându-și pașii prin sterpele
hățișuri
Sau cuprinzând minunea iubirilor
din gând...

Cele făcute, parcă, să n-aibă nici o
pată,
Deși, odată smulse din neclintirea lor
Și date-n voia sevei din huma
întrupată,
Se năpădesc de muguri și înfloresc
și mor.

FRIGUL DE FRICĂ

Înspăimântați se uită pândarii vieții
mele,
Cum te-am putut convinge, când nu
erau atenți,
Ca să te țin ascunsă, o vreme,
printre stele,
Departe de mulțimea amanților
latenți...

Și-mi pun în spate rele pe care
niciodată,
Făptura mea suavă de zmeu
îndrăgostit,
Nu le-a putut cuprinde – pe bani
sau fără plată –
Cât timp doar prin poeme am stat
adăpostit...

Și-am cultivat, cu grijă, doar flori
nemuritoare,
Să ți le las pe toate, iubito, de pe-acum,
Deși mi-e frig de frică și mult mai mult
mă doare
Că mâine-n amintire-ți voi fi un pumn
de scrum.

DESTIN ACCEPTAT

Împrăştiindu-mi viaţa – poetic –
pe coclauri,
Eu am ieşit din curtea câştigului
celest
Şi-am acceptat, în schimbul
cununilor de lauri,
Iubiri devastatoare cu asfinţit
funest.

Dar rău nu-mi pare, încă, de nici o
rătăcire,
De nici o zi mai neagră din adevărul
meu
Şi port cu disperare iubirea în
privire,
Fiindu-mi dor de-o fată şi de-un
poem, mereu.

TĂCEREA NECESARĂ

Nu te-am luat din braţe, iubito,
nimănui
Şi nimănui, din braţe, nu-i chip să te
mai las;
Târziu vei înţelege că altă cale nu-i,
Tot mai aproape nopţii, cu fiecare pas.

Fiind a mea o dată, aşa rămâi mereu,
Chiar dacă-mpotrivirea prea
tânărului trup
Reverberează tragic şi arde-n
trupul meu,
Din gândul tău, eu, sigur, n-am cum
să mă rup.

Și voi trăi acolo, cu tine la un loc,
Indiferent ce alte greșeli ai să mai faci...
Aceasta-i chiar iubirea și nicidecum
vreun joc!
Ascunde-mă, iubito, ascultă-mă și...
taci!

CONFORTUL SOMNOLENT

Colecții de cuvinte și de-ntâmplări
frumoase,
Albume cu poeme și poze la minut...
Luxuriantă-i calea iubirii mincinoase
Prin cel mai fără zare și mai arid ținut!

Ne bucurăm din teamă și flămânzim
din joacă,
Plătindu-ne cu fluturi singurătatea-n
doi,
Dar așteptăm, degeaba, sărutul să se
coacă
Și să devină fructul desprinderii de
noi.

E mult prea slab îndemnul pentru durerea
vie
Care-nsoțește pașii iubirilor fierbinți
Și grele și grăbite, spre zarea străvezie,
În cursa infernală de scoatere din minți.

Ce ni se pare nouă, din toate, la-ndemână,
E doar această cloacă de somnolent confort
Și niște vagi impresii, ținute strâns
în mână,
După ieșirea verii dintr-un miracol mort.

BLESTEM

Îți va fi dat și ție să ajungi
La începutul unei nopți prea lungi
Și la sfârșitul unui joc prea scurt -
Descoperit și dobândit prin furt -
Să te tot uiți cu frică înapoi,
De parcă-n valuri, haite de copoi
S-ar năpusti spre tine dinadins,
Să-ți bea cu sete sângele încins,
Să-ți hărtănească trupul desfrunzit,
Dintr-un instinct prea greu de îmblânzit,
Prea greu de stăpânit sau de schimbat...
Și, pe sub tâmple, vei simți cum bat
Secunde goale, într-un ritm alert,
Și n-am să fiu acolo să te iert,

Și-ai să cuprinzi în brațe noaptea grea,
Preavinovato de iubirea mea.

ZBORUL NEREPETAT

Niciodată, poți ști, niciodată,
Nu vor fi din nou aripi, brațele tale,
Ca-n această iubire destul de ciudată
Și destul de luată cu valul, la vale.

Știu că-ți par prea bătrân, să mă poți
înțelege,
Dar bolnava mea fire, de prea tânăr încă,
Din o mie de zboruri cu nimic nu se-
alege,
Fără doar alt îndemn spre o stea mai
adâncă.

De aceea-ți și spun, de aceea,
Că nicicum și nicicând nu va fi
să se-ntâmple
Un alt doilea zbor, mai frumos,
prin ideea
De iubire cu spini, care-ți doarme
sub tâmple.

COCORI BĂTRÂNI

Dăm fuga-n veşnicie cu braţele deschise,
Trecând peste sordide lagune de gunoi,
Să ne-ncărcăm de fluturi, să ne-ncărcăm
de vise,
Până se schimbă sensul căderilor din noi.

Aşa se face, iată, că-n vară ni se-abate,
Prin carnea tot mai roasă de-atâtea
învrăjbiri,
Câte-un fior albastru şi auzim cum bate
Din nou, acelaşi clopot al unei vechi
iubiri

Pe care o crezusem definitiv uitată
Sau cel puţin pierdută pe nişte mări
de flori,
Dar ea se-ntoarce, totuşi, cât să mai
moară-odată
În frigul cărnii noastre de prea
bătrâni cocori.

ROSTOGOLIREA PE CUȚITE

Clasicizând, clasicizând
Prin zona zânelor de rând,
Aproape am uitat să-mi port
Cuvântul viu și pasul mort,
Lăsându-mă prea mult minţit
Cu nişte lame de cuțit,
Pe care-mi duc, de capul meu,
Spre alte viziuni, mereu,
Poemu-n mâini, iubirea-n gând,
Clasicizând, clasicizând...

CĂDEREA IUBIRII

Nu ca o ploaie cade-n noi iubirea,
Ci ca o boală de sfârşit de veac,
Care-și găsește-n sine izbăvirea
Și nicidecum la voia vreunui leac.

Mi-e greu să-ți spun acestea între două
Neașteptate crize de tăceri,
Dar, ce păstrezi în palme, nu e rouă,
Ci agonia zborului de ieri;

Așa încât, nu înceta să tremuri
Și lasă-mă, acum, spre asfințit,
Să te mai țin în brațe, ca pe vremuri,
De frica unui țipăt ascuțit

Care va fi și ultimul, pe semne,
După atât de multe amânări
Și-n intervalul arderii solemne,
Topi-ne-vom ca două lumânări.

ANAMNEZĂ

Bolile noastre fierbinți,
Bolile noastre curate –
Mici afirmații cuminți
Despre minuni spulberate.

Nici o durere în plus,
Nici o scăpare în sine –
Într-un balans presupus,
Cine ucide, pe cine?

Cine aduce și când
Somnul sentinței supreme?
Trece tăcerea prin gând,
Carnea de carne se teme.

Cine mai poate răbda
Frigul a tot ce se-ntâmplă?
Numai genunchii spun da,
Tâmpla-i departe de tâmplă.

Ochiul spre ochi e deschis,
Fără nimic să mai ceară
Bolile noastre de vis,
Bolile noastre de vară.

Capăt de lume, uitat,
Spaime de dus împreună;
Ceasul iubirii a stat,
Chiar dacă-n noi mai răsună.

MIREASA PIERDUTĂ

Te scuturi de mine, în grabă te scuturi,
Aruncând din priviri ca de aripi bătăi,
Cum, prin serile verii, de roiuri de fluturi
Prăbușiți instinctiv spre lumina ochilor
tăi...

Și ce moarte mai vie, decât doar aceasta,
Pentru oarba-mi iubire în care o port,
Nu pe cea care ești, ci pe singura, casta
Și pierduta mireasă din cântecul mort.

ÎNCĂTUȘĂRI BENEVOLE

Încătușată ești tu, într-o poveste mai veche,
Încătușat eu, în tristețea ochilor tăi:
Disperată iubire, disperată pereche,
Sub pendula cu cântec a egalei bătăi...
Din aceste netrebnice inimi, căzute-n
greșeală,
Cât să-și afle răspuns la-ntrebările visului
drag,
Cine, pe cine iubește, cine, pe cine înșeală,
Tu pe cine respingi, eu pe cine atrag?

VISUL VISULUI DIN VIS

Sânge de flori port în palme, iubito,
Sânge verde și proaspăt de flori –
Casa lor din povești, talpa ta le-a
zdrobit-o
Și de-atunci mă înec într-un joc de
culori.

Nu voi ști până în zori ce-ar putea
să-mi aducă
Visu-n care chiar tu, spre amurg,
m-ai închis,
Dar aștept fericit salvatoarea nălucă
Într-un vis mai rotund decât visul
din vis.

FATA BĂTRÂNĂ

Singură adormi, singură te trezești
În culcușul perfect al minciunilor tale,
Nici nu mai știi când visezi și când ești
Grămăjoară meschină de funcții vitale.

Singură cazi, singură te ridici,
Nu te doare nimic, dar ești toată o rană,
Parcă-ai zice un psalm, însă cui să-l mai zici?
Îngerul a zburat, te-ai rugat de pomană.

Singură pleci, singură te întorci,
Prin ungherele zilei stau cu gândul la pândă
Niște câini, niște șerpi, niște lupi, niște porci,
Să te soarbă din ochi, să te ia, să te vândă.

MOARTEA COMUNĂ

Pistol abstract de pus la tâmplă,
Iubire cu statut etern –
Când mor poeții, ne se-ntâmplă
Nici o cădere de guvern,

Ba, chiar răsuflă ușurate,
Mărunte haite de copoi,
Știindu-se eliberate
Până la ziua de apoi…

După nesomn și-alergătură
În jurul stării de poet,
Fără măcar o-mbucătură
Din trupul trist și desuet,

Care, oricum, n-a fost în viaţă
Decât pretextul din priviri
Pentru topit fântâni de gheaţă
Şi pentru reparat iubiri.

De-aceea, poate, în tăcere,
Sub negrul veştilor galop,
Chiar dacă nimeni nu i-o cere,
Se zbate frunza unui plop…

Ea, singura îndurerată –
Că din apusul unui drum,
Poetul nu se mai arată
Decât magnific de postum.

SOLFEGIU METAFIZIC

Nimic nu-i scapă vieţii de iubit,
Nici morţii de cules, peste măsură…
Mărunta zi cu numele zdrobit
Şi omul ideal cu floarea-n gură.

Desăvârşind vârtejul solitar,
Dispar şi constelaţii şi reptile;
Pe toate le plasează-n inventar
Un arhitect al ordinii subtile.

Nu-i mâine, azi, dacă nu e şi ieri,
Într-o perfectă logică formală
Şi nu te poţi retrage nicăieri
Din sfera anormal de prea normală.

E roditor doar lutul prihănit –
Cu gândul sau cu fapta și privirea –
Răniriii se consacră cel rănit
Și acceptării, doar împotrivirea…

ÎNȚELEGERE FINALĂ

Toate relele din lume
Le puteți turna, pe rând
Și de tot, la mine-n nume,
Însă nu-mi răpiți din gând

Singura deșertăciune
Pentru care m-am născut:
Să țin focul în tăciune
Și iubirea la păscut…

Fără să vă cer simbrie,
Fără să pretind, în schimb,
Nici plachie de scrumbie,
Nici prescriere de nimb.

Sunt așa cum ziceți, poate,
Sau mai mult decât s-a zis,
Dar lăsați-mi, din de toate,
O iubire-n paradis,

Că acolo-mi este locul,
După-atâtea-mpotriviri:
La jucatul meu cu focul
Pe pământ, printre iubiri.

VÂNĂTOAREA

Știi că nu merită, spune lucida mea
  stare de veghe,
  Sunt o mie de pași între tine și ea,
Sunt o mie de vieți, sunt o mie de
  leghe
Și o mie de alți vânători, s-ar părea,

Însă ea e gazela de aur, perfectă –
Spune stare de vis dinspre somnu-mi
  buimac
Și-ar fi bine să crezi că doar lancea
  directă
A poemului tău o să-i vină de hac.

Vânătoarea se termină brusc,
  într-o noapte bizară,
Fără stare de veghe, fără stare
  de vis…
Dar gazela de aur nu poate să
  moară,
Și-n poemul perfect, vânătoru-i
  ucis.

SINDROMUL IUBIRILOR PARALELE

Tu ești trofeul suprem al înfrângerii mele,
Eu, modesta-ndoială din victoria ta;
Prinși amândoi într-un strâmt labirint
de iubiri paralele
Ne-ntrebăm, speriați, lângă cine, anume
vom putea înnopta.

Nici această împăcare nu pare să stea
Multă vreme-n picioare –
Suntem siguri de noi, cum sunt
  frunzele-n vânt –
Care-i primul bărbat al pierdutei
și oarbei fecioare,
Care-i prima femeie sortită, prin mine,
zidirii-n cuvânt?

Pe cât de aproape mă simt
contopirii vitale cu tine,
Pe atât de străină eşti tu morţii mele
cuminţi…
Numai frigul din gând, ca un lanţ nevăzut,
poate ţine
Strâns legate, în somn, două fiare fierbinţi.

ZBOR DE CUŢIT

Rămuroase iubiri, desfrunzire
domoală…
Tot mai greu mi-e să zbor împotriva
instinctului meu;
Ea surâde prin somn, fericită şi goală,
Cu un altul desigur mai tânăr, în minte
mereu.

Sunt atât de aproape de limita fricii,
Încât, numai privind-o, îmi vine să strig
Şi arăt ca un ghem, cum arată aricii
Când se-ndreaptă spre ei nişte gheare
stelare de frig.

Știu că foarte curând vor pieri toate-
acestea,
Neputând locui amândoi într-un vis
despărțit –
Rănile cărnii se-nchid, dar rămâne
povestea
Și oricând se mai poate întoarce un zbor
de cuțit.

NĂSCOCIRE DE POVEȘTI

Mistificări, mistificări,
Între sosiri și-ntre plecări,
Despre ce-a fost și ce va fi,
Cu nerăbdarea dintr-o zi,
La scara vieții tuturor,
Care-i măsură și izvor
Pentru cuvânt, pentru sărut,
Pentru târziul dispărut,
Pentru venitul prea curând,
Pentru lucrare, pentru gând
Și pentru stingere și plâns,
Pentru preastrânsul - de nestrâns
Pentru ce poți și ce nu poți,
Pentru-nțelepți și pentru hoți,

Pentru iubire, pentru ploi,
Pentru neliniștea din noi,
Pentru iertare și plăceri,
Pentru ce-i azi în loc de ieri,
Pentru ce-i mâine-n loc de azi,
Pentru statornici și nomazi;
Pentru căderea-n absolut,
Pentru-nfloritul trup de lut,
Pentru uscatul trup de lemn,
Pentru războinicul solemn,
Pentru netrebnicul poet,
Pentru destinul desuet,
Pentru destinu-ncununat,
Pentru hăitaș, pentru vânat,
Pentru zidirile în nori,

Pentru ciulini, pentru cocori,
Pentru oceane, pentru munți,
Pentru minciuni și pentru nunți,
Pentru noroi, pentru zăpezi
Pentru ce vezi fără să vezi,
Pentru ce știi, fără să știi,
Pentru preatriștii ochi pustii,
Pentru preaplinii ochi frumoși,
Pentru căderi și chiparoși,
Pentru privelişte și frig,
Pentru cei mici făcuți covrig,
Pentru cei mari, făcuți statui,
Pentru că altă cale nu-i!
Mistificări, mistificări,
Între sosiri și-ntre plecări.

LINIA EROTICĂ

Ce altceva, decât o lungă stare
De frică, de tandreţe, de război,
Iubindu-ne din ce în ce mai tare,
Cu tot mai slabă-ncredere în noi?

Abia rostindu-l, ne schimbăm cuvântul,
Spre liniştirea unui târg limbut,
De parcă peste toate bate vântul,
De parcă pentru tot plătim tribut.

Ce altceva, decât o vinovată
Călătorie-n doi spre nicăieri,
Aceste ore, ambalate-n vată,
Să nu se-audă când vor trece-n ieri?

Mi-e dor de tine, cea de dinaintea
Prezentului pe care-l îndurăm
Şi tot încerc, dar nu mă duce mintea,
Să aflu cui anume, ce furăm.

E firul zilei noastre prea subţire,
Şi prea adâncă noaptea din priviri...
Ce altceva, decât o despărţire,
La umbra inutilei întâlniri?

REFUZ

Din nemurirea mea ți-am dat o clipă,
Dar n-ai cerut-o și ar fi nedrept,
Știindu-te bolnavă de risipă,
Mai multe alte clipe să te-aștept ...

Va merge fiecare la culcare,
Cu jumătatea sa de infinit,
Să tot viseze vara-ntâmplătoare,
În care s-ar părea că ne-am iubit.

Tu-n mintea mea păstrezi desăvârșite
Și dureros de stranii calități,
Dar adevărul zilei, pe sfârșite,
Te va întoarce-n carnea pentru toți ...

Cei rătăciți prin părțile iubirii,
Cu mici afaceri și mai mult noroc,
Să-și exerseze arta convorbirii
Pe trupul tău, furat și-adus la loc.

Când ai în jur atâta strălucire
Și-atâtea forme de trăit concret,
La ce ți-ar folosi o rătăcire
Prin nemurirea unui biet poet?

FERICIRE POETICĂ

Sunt fericiţi nebunii de poeţi,
Că pot ieşi din dragoste urlând,
Cu paşii lor nevolnici şi înceţi,
Ca să-i viseze aura, pe rând,
Sunt fericiţi nebunii de poeţi!

Sunt fericiţi nebunii de poeţi,
Că pot intra în dragoste plângând,
Acoperiţi de spini şi de scaieţi,
Să moară singuri, cu iubirea-n gând,
Sunt fericiţi nebunii de poeţi.

UITAREA SALVATOARE

La mine plouă în neştire,
La tine s-a făcut senin;
Nociva verii amintire
Se-neacă-n propriul său venin.

Când vine toamna, ne răzbeşte
O sete de scăpat de noi,
De-aceea nimeni nu vorbeşte,
Dacă încep să cadă ploi ...

Dacă încep să cadă brume
Şi frunze şi iubiri şi stări,
Fiind de-ajuns un singur nume
Mai multor feluri de uitări.

NEPĂSARE VREMELNICĂ

În preaplinul tău de viață,
Nici nu are cum să fie
Loc de moarte din iubire,
Care-nseamnă poezie.

Se întâmplă încă totul,
De la sine, cărnii tale,
N-ai avea cum recunoaşte
Gustul pierderii totale.

Însă va veni şi vremea
Când puținul mângâierii,
Adunat după o viață,
Să te dea de tot durerii.

Obligându-te să-ți drămui,
Cu mai mare disperare,
Rătăcirile mărunte,
Și, din ce în ce mai rare.

MUZEUL IUBIRILOR BĂTRÂNE

Rememorez iubirile-mi bătrâne,
De parcă-aș vizita un trist muzeu
Cu obiecte sacre și păgâne,
De după detronarea unui zeu...

Sunt îngrozit câte lipsesc din minte,
Câte s-au stins, s-au spart, ori au plecat...
Să-mi vină, iată, să mă rog fierbinte
Pentru iertarea lor de vreun păcat.

IUBIRI DE OCAZIE

Iubiri la mâna doua, cu gesturi stilizate
Și poticneli multiple în derularea lor,
Prin partea maladivă a unei veri uzate,
Acumulează-n grabă fotografii color,

De parcă le-ar fi teamă de ziua ce-o să vină,
Și se-mbulzesc sub cerul unui prezent incert,
Cât să-și consume doza de visuri și de vină,
Aproape sufocate în ritmul lor alert.

Iubiri fără adresă, iubiri de mântuială,
Culese la-ntâmplare dintr-un bazar sordid,
La vremea când și iarba se frânge de-ndoială,
Iar nuferii plăcerii în silă se deschid.

Cum poți umbla cu ele mai mult decât o vară
Și cum să porți în minte ecoul lor meschin?
Lipsindu-le măsura, ele ajung povară
Și mor abandonate sub câte-un baldachin.
Te scalzi în apa vremii fără frică...
Ești încă verde și mai poți visa
Și mai găsești îndemnuri, când se strică
Vreun joc de-al tău, spre-nlocuirea sa.

CALEA REGALĂ

Și te mai joci, simțindu-te-n putere...
Ești tânără și bună de iubit,
Cu sângele pulsându-ți prin artere,
Fără să-i fie frigului robit.

Risipa oarbă nu-și arată, încă,
Prin carnea ta fierbinte, colții răi
Și pari în apa vremii chiar o stâncă,
Ademenită-n van de nătărăi...

Care, oricum, nu lasă nici o urmă
Pe noaptea nunții devenită ieri,
Și încă-ți râzi de pofticioasa turmă
A unor miri formali și efemeri.

Însă, din toți, doar eu mă frâng de teamă,
Fiindu-mi prea-ntru totul cunoscut
Cum vei ajunge neluată-n seamă
Și vor ieși lăcuste la păscut

Prin carnea ta gustoasă, dar cu multe
Povești înfiripate din nimic
Și n-o să fie nimeni să te-asculte,
Ori să-ți mai țină-n brațe somnul mic.

FURTUNILE, POETUL ȘI FEMEIA LUI

Am ieșit încă-o dată, cu bine din
gheara furtunii...
Sângerând, șchiopătând, dar în viață,
oricum;
Pot veni înapoi, fără teamă, lăstunii,
Sub tâmplele mele e liniște-acum.

Vor mai face, o vreme, prin carne
ravagii
Fierbinți viziuni cu parfum cunoscut,
Dar, punând cap la cap mult mai vechi
naufragii,
De data aceasta sunt chiar nou-născut.

Zdrenţuită e pânza corabiei mele
Care pare de plâns, după lungul tangaj,
Însă pot să mă bucur de drum, navigând
după stele
Şi să-mi las poeziei disperările-n gaj.
Aşadar, mă întorc înc-o dată din zări
către casă...
„Nu-i nimic, spune ea, aşteptându-mă-n
prag,
Că a fost o furtună mai mare, ce-ţi pasă?
Tu pe toate, la rând, le cutreieri cu
drag...

Şi mereu ele mor, într-o zi, de la sine,
Când se cred mai stăpâne pe sufletul tău...
După moartea furtunii, mi-e şi mie mai
bine,
Doar plecările tale mă-nspăimântă mai
rău."

Şi femeia aşează pe masa iertării o pâine,
Între mine şi ea, cu un gest fermecat,
Îndemnându-mă blând:
„Hai, înfruptă-te, câine!
Mi-a fost dor până-n vis de poetul plecat."

PROIECT DE STATUIE

Nimic în plus n-ai mai putea să-mi dai –
Ce-a fost de dat, se află-n gând la mine,
Așa, încât, așteaptă-te să-mi stai
Ca o statuie împietrită-n sine.

Poți fi oricând, orice și a oricui,
Numai a mea - cea vie – nu se poate...
De-aceea cred că altă cale nu-i,
Decât să rupem lanțurile toate

Și să umblăm cu grijă, mai apoi,
Purtând tăcerea celuilalt în minte,
Prin visul de iubire-al unui ploi,
Care păruse doar a fi fierbinte.

ALT NOD GORDIAN

Femeie tristă, sechestrată-n nodul
Dilemelor subtile și livrești,
Perfecțiunea ta e numai rodul
Închipuirii mele din povești,

Spre care uneori, te-abați din cale,
Să faci popas de-o noapte fără somn
Și nu mă pot feri venirii tale,
Eu, dintre toți, prin tine, rob și domn...

Eu, dintre toți, cel mai bogat în vise,
Și-n stăpânirea ta cel mai sărac,
Pot să te-aștept cu brațele deschise,
Dar nu-mi mai da poruncă să și tac!

Ar fi prea mult pentru puținul clipei –
Fără de care, sigur, te-aș uita
Și te-aș lăsa în ghearele risipei,
Eu, cel ce sunt statornicia ta.

Așa încât, îndură-mă cu toate
Câte le știu, le spun și le-nțeleg,
Cum dintre toți, eu, singurul, sunt, poate,
Al tău de tot, potrivnic, dar întreg.

CINA TĂCUTĂ

Mi-e sufletul tânăr și carnea căruntă,
Accept să te uit măsurându-mi, egal,
Bucuria nebună din ultima nuntă
Și gustul sălciu din banchetul regal...

Petrecut într-o sală de glorii apuse,
Unde-am stat și-am cinat, în tăcere, doar noi –
Două sfere de frig, două drumuri apuse,
Trandafiri părăsiți într-un coș de gunoi.

CEL FĂRĂ SCĂPARE

Am ajuns, dintr-o dată, fragili și casanți,
Chiar și-o singură șoaptă ne poate ucide,
Rătăcind fără țintă pe goii versanți
Ai tăcutei și grelei desprinderi lucide.

Cineva ne va pune pe ochi câte-un nor,
Îmbrâncindu-ne-n hăul trăirii concrete;
Uneori, am țipat, alteori ne-a fost dor,
Consumând adevărul iubirii secrete.

Și deși suntem doi, numai unu-i ales,
Și pe deplin purtătorul de rană mortală,
Ca să dea mai târziu și un alt înțeles
Rătăcirii de-o zi prin iubirea totală.

SPAIMA FĂRĂ NUME

Eu ție mă supun de tot, doar ție,
Înfricoșându-mi viața că-ntr-o zi
S-ar prea putea ca dor să nu-ți mai fie,
De mine, în vreun fel, a te păzi...

Și vei rămâne singură pe lume,
Luptându-te cu tine, să trăiești,
În lipsa mea, o spaimă fără nume,
Străină încă celei care ești.

LEGĂTURI

Înfrângerile tale glorioase
Nu-ncep de-aiurea și nu cresc din vânt,
Ci dinlăuntrul tău, din nervi, din oase,
Din sânge, din tăcere, din cuvânt.

Nu căuta vreo vină-n altă parte
Și nu-ncerca sub vorbe să te-ascunzi;
Din când în când, citește-această carte,
Să poți, cu tine, ție să-ți răspunzi.

Că vreau sau că nu vreau, la rându-mi,
iată,
Îți sunt poet pe viață și nu pot,
Oricât mi-ar fi iubirea de ciudată,
Să te înfrâng și să te pierd de tot.

NECREZUTUL TRĂIT

Departe de vara iubirii mortale,
Din care cu greu am putut să te smulg,
Departe de spaima tăcerilor tale,
În brațele toamnei plutesc ca un fulg.

O febră cumplită îmi bântuie, încă,
Bătrânele oase de înger căzut,
Dar pot să mai bântui prin toamna adâncă,
Departe de tot ce-am trăit, necrezut.

SEZON PUSTIU

Intră-n revizie marea, pentru o vreme,
Dându-şi nisipul din vară la-ntors;
Poetul aleargă să-mpartă poeme
Din partea iubirii cu nume netors.

MIRACOLUL MORT

Ce-l doare pe poet mai mult decât
O persistentă stare de urât,
E gândul că te doare prea puțin
Acest miracol mort, la care ții
Și nu mă lași nici sângele, măcar,
Să i-l aduni, pe tot, într-un pahar,
Ca să-l revărs apoi în palma ta,
Să nu mai poți nici plânge, nici uita.

PARTEA LIPSĂ DINTR-UN VIS

Mi se-ncleştează dinţii şi viaţa se
răzbună,
Prea nemilos de rece, pe somnul
zdrenţuit;
Nici noaptea nu mi-e bună, nici ziua
nu mi-e bună,
Trăindu-mi, fără tine, un vis nebănuit.

Prin carnea mea, bolnavă de frigul
lipsei tale,
Gonesc până spre suflet cohorte de
furnici...
Dar cum să fiu potrivnic aceste stări
letale,

Când, fără tine, visul are puteri prea
mici?

STAREA DE CONTEMPLAŢIE

Atâtea visuri mari şi-ntortochiate
Dau buzna-n viaţa mea, de parc-ar vrea,
Anume, să se lase deochiate,
Ca să-mi rămână partea cea mai rea...

Din şirul lor întreg, de dinainte,
Şi să îndur eu singur, pas cu pas,
Încrâncenarea unui trup fierbinte,
Pe care, nici lăsându-l, nu-l mai las...

Ci doar mai mult mă tulbur de-ntâmplare
Şi mai adânc mă fac răspunzător,
De toată pofta lui de contemplare,
Când ne lipseşte pasul următor.

MĂSURA NOUĂ

Nevoia mea de tine-i mult mai mare
Decât se-arată ea, când o privești,
Și, preafiindu-mi frică de plecare,
M-agăț de umbra ta, să n-o strivești.

Înveșmântându-mi vorbele în rouă
Și gândurile-n spini otrăvitori,
Prin tine, eu îmi aflu cea mai nouă
Măsură pentru pașii următori.

Nesemănând în parte cu niciuna
Din câte-au fost, de bine ori de rău,
Îngăduie-ți o vreme și minciuna
Că n-am să pot pleca din gândul tău.

NIMIC DE PIERDUT

Ce greu mi-e greu să scriu despre
moartea iubirii,
De parcă din carne aș rupe, urlând
Ninsori de cuvinte cu darul vorbirii,
Lăsându-le-apoi să te-nvăluie blând.

Măcar înc-o noapte și-o alta pe urmă,
Să fii nevoită, oricum, să-mi rămâi,
Cât fiarele fricii, cu ghearele scurmă,
Prin carnea fierbinte a zilei dintâi.

Dar tu n-ai nimic de pierdut și te nărui
În bezna oglinzii din sufletul meu –
Când moare iubirea, degeaba mai stărui,

Ce greu mi-e să scriu despre tine, ce greu!

CONTRATIMP

Încep să cred în tine cu de-a sila,
Încep să cred în tine sângerând...
Și-s prea eretic să mă-apuce mila
De slăbiciunea unui trup de rând.

Ți-e carnea dureros de foarte verde,
Cu sângele ca apa de cișmea;
Încep să cred în tine, când se pierde
Orice nădejde să mai fii a mea.

TABLOU CU PĂRINȚI

Ei încă-și văd, sârguincios, de treabă,
Organizând domesticul banchet;
Dar par mirați, nu tremură, nu-ntreabă,
Dacă-ți aduci bărbatul, la pachet,

Să te hrănești cu el o noapte, două,
Ca mai apoi, din fugă, să le zici:
„Mi-e bine, sunt frumoasă, azi nu plouă...
Cât de adâncă liniște pe-aici!”

Desăvârșite-s clipele de viață,
Nesăvârșit banchetul de sub nuc –
Doi câini cuminți de suflet ți se-agață
Și tu-i iubești, în felul tău năuc;

Ba, chiar le spui cuvinte drăgăstoase,
Și-apoi te-ntorci prin lume, să te minți
Că toate-s bune, calde și gustoase,
Abandonându-ți spaimele-n părinți.

Ce alinare să ți-i știi pe-acasă,
Ce fericire să-i și poți privi,
Oricâtă rătăcire te apasă,
Oricâte adevăruri te-ar lovi.

Ei sunt acolo, încă, și te-așteaptă,
Întregi și triști și buni și răbdători,
Să te întorci acasă tot mai dreaptă,
Din tot mai târâtoare sărbători.

Dar va veni și-o zi, pe care, încă,
Nici s-o gândești de-a binelea nu poți,
Când lipsa lor din liniștea adâncă
Te va sili să urli pentru toți ...

Cei devorați de tine, din plăcere
Sau din motive mult mai pământești,
Nemaiavând nici cui, nici ce mai cere
Dinspre tăcerea casei părintești

ÎNTRE FLUX ŞI REFLUX

Creşte în mine, domoală şi dulce,
apa uitării,
Se destramă iubirea, se destramă
sărutul,
Şi iată-mă aruncat, fără nici un
cuvânt, depărtării,
Eu, venitul din vânt şi apoi
dispărutul...

Scade în mine amara dorinţă care
ucide,
Se destramă sărutul, se destramă
iubirea
Şi iată-mă năpădit de prea vagi
explicaţii lucide,
Eu, cel care, nicicând, n-am iubit
cu privirea.

POEMUL DE-O ZI

Poemul de-o zi al privirilor tale,
Poemul de-o zi al mirajului meu –
În cercul iubirii păzit de petale
Se naşte o gâză şi moare un zeu.

Nimic mai frumos şi mai tragic, în sine,
Tu, blândă-ntrupare a ultimei rugi;
În braţele tale să urlu îmi vine,
Din braţele mele îţi vine să fugi.

DOAMNA PIERDUTĂ

Fii blândă și bună, fii bună și blândă!
Prea multele-mi gânduri sătule de pândă,
Sătule de frică, sătule de moarte,
Nu par, nici în parte, de grijă să-și poarte,
La marginea zilei, la marginea verii,
Când toată iubirea se-ncrede căderii
În somnul cel veșnic al nopții de toamnă...
Fii blândă și bună, pierduta mea doamnă.

ÎMPODOBIREA UNEI ZILE

Va-mbătrâni și-această zi, spre seară,
Pierzându-se-n trecut pe scări de ceară,
Dar, pân-atunci, gândește-te că, poate,
Fiindu-ți mai aproape decât toate,
Se cere-mpodobită cu iubire,
Până devine ieri și amintire.

CONTRACT DEFINITIV [14]

Fă bine, doamnă, şi mai dă-mi o şansă,
Că sunt şi eu un înger oropsit,
Prea din senin iau foc sau cad în transă
Şi prea mă las cu ziua pedepsit.

N-am izbutit, ce-i drept, să strâng avere
Dar sunt bogat, în schimb, la dezmierdări
Şi pot să-ţi dovedesc, oricând mi-ai cere,
Că nu-mi displac prelungile prădări…

Şi-s gata doamnă, să-mi asum chiar riscul
Unui deplin şi tandru faliment,
Dacă te-ncumeţi să tratezi cu Fiscul,
Ca să-mi oferi un vag stabiliment.

La rându-mi, promit să mi se facă,
În fiecare clipă, tot mai drag
De firea ta suavă şi buimacă,
Lăsându-mă zidit pe lângă prag.

Să nu mai poţi fugi în altă parte,
De vreme ce te ştii perechea mea,
Cât vom citi în doi aceeaşi carte,
Într-un refugiu strâmt, de vreme rea.

[14] Titlul orginal: „Contract matrimonial" 18 februarie 2003

BALADA VEŞTILOR DIN PLOI

Mulţumeşte-te să-mi scri
Câteva cuvinte calde,
Când va fi să mi se scalde
Umbra vieţii-n aporii.

Eu voi sta, oricum, atent,
Sprijinindu-mă de-o rază,
La-nţelesul viu din frază
Şi la frigul tău latent.

Dacă tot mi-e dat să mor
Înainte-ţi cu o vreme,
Voi ajunge, nu te teme,
Să-mi transform plecarea-n nor.

Şi-or să cadă mai apoi,
Dinspre mine către tine,
Veşti de dragoste, şti bine,
Risipite-n nişte ploi.

Sumar

CUVÂNT ÎNAINTE 11

ABSENŢĂ 300
ABSENŢA IUBIRII 21
ALBUMUL DE VACANŢĂ 295
ALT NOD GORDIAN 359
ANAMNEZĂ 321
BALADA ABSENŢEI 92
BALADA AGONIEI 115
BALADĂ ANTICĂ 100
BALADA BALDACHINULUI 74
BALADA BOŢULUI DE HUMĂ 57
BALADA CĂILOR STRÂMBE 90
BALADA CASTELELOR DE NISIP 75
BALADA CERCULUI ÎNCHIS 83
BALADA CONTRASTELOR 103
BALADA CUPLULUI INERT 79
BALADA CUPLULUI PRECAR 71
BALADĂ DE ÎMPOTRIVIRE 53
BALADA DURERII DE NOI 120

BALADA ERATEI 95
BALADA FĂRĂ CONCURENŢĂ 63
BALADĂ FĂRĂ IEŞIRE 98
BALADA FERICIRII PARTICULARE 174
BALADA GRĂDINII DEVASTATE 81
BALADA IERNII TIMPURII 60
BALADA ÎMBULZELII ERETICE 113
BALADA ÎMPĂCĂRII 40
BALADA IMPOSIBILEI RECLĂDIRI 122
BALADA ÎNGERILOR CAPTIVI 80
BALADA ÎNGERULUI ECLECTIC 54
BALADA ÎNLĂNŢUIR II 34
BALADA ÎNSERĂRII 106
BALADA INTENŢIEI FRUMOASE 102
BALADA ÎNTREBĂRILOR FĂRĂ RĂSPUNS 128
BALADA JOCULUI CU MERE 84
BALADA LIMPEZIRILOR 116
BALADA MIEILOR DE JERTFĂ 111
BALADA MORII DE VÂNT 55
BALADA MORŢII PROVOCATE 130
BALADA MORŢII REPETATE 94
BALADA NINSORII 110
BALADA NOPŢII DE CRISTAL 78
BALADA PĂRĂSIRILOR 124
BALADA PĂSĂRILOR NOASTRE 32
BALADA PAŞILOR PIERDUŢI 61
BALADA PIERDERII DE VREME 67
BALADA POVEŞTILOR MELE 73
BALADĂ POZITIVĂ 126
BALADA PRĂBUŞIRII BENEVOLE 85
BALADA PRIHĂNIRII 88
BALADA REGILOR NOMAZI 69
BALADA RESEMNĂRII 72
BALADA REZONANŢEI 50
BALADA SCHIMBULUI DE VEŞTI 45
BALADA SEMNELOR 108
BALADA SFÂRŞITULUI DE VARĂ 76
BALADA STRĂLUCIRII IMPUSE 31
BALADA SUBTILEI MINCIUNI 86
BALADA TĂCERILOR ALBASTRE 77
BALADĂ TANDRĂ 51
BALADA TRUPULUI MEU 42
BALADA UIMIRII 96
BALADA ULTIMEI IUBIRI 30
BALADA UMBRELOR 36
BALADA UMILINŢEI 118

BALADA UŞILOR ÎNCHISE 38
BALADA VÂRTEJULUI NĂUCITOR 48
BALADA VERII IMAGINARE 59
BALADA VEŞTILOR DIN PLOI 382
BLESTEM 313
BLESTEMUL PRIHĂNIRII 305
CĂDEREA IUBIRII 319
CALEA REGALĂ 353
CÂNTEC DE DRAGOSTE 172
CÂNTEC DE MÂNGÂIERE 170
CÂNTEC DE SPERANŢĂ 167
CAP DE PRIMĂVARĂ 23
CEL FĂRĂ SCĂPARE 362
CINA TĂCUTĂ 361
COCORI BĂTRÂNI 316
CONFORTUL SOMNOLENT 311
CONTRACT DEFINITIV [14] 380
CONTRATIMP 372
DECLANŞATORUL DE PLĂCERI 294
DESFRUNZIREA IUBIRII 298
DESTIN ACCEPTAT 308
DIALECTICA NATURII 139
DOAMNA PIERDUTĂ 378
ELEGIA CONTRASTELOR 158
ELEGIA MIRODENIILOR 151
ELEGIA RISIPITORULUI DE IUBIRE 165
FATA BĂTRÂNĂ 326
FERICIRE POETICĂ 346
FRIGUL DE FRICĂ 306
FURTUNILE, POETUL ŞI FEMEIA LUI 355
ILUZII SPECIALE 138
ÎMBRĂŢIŞAREA DE NOAPTE 302
ÎMPODOBIREA UNEI ZILE 379
ÎNCĂTUŞĂRI BENEVOLE 324
ÎNGERUL DE SACRIFICIU 136
ÎNTRE FLUX ŞI REFLUX 376
IUBIRE CAZONĂ 149
IUBIRI DE OCAZIE 351
JERTFĂ BENEVOLĂ 296
JOCURI 20
LEGĂTURI 364
LINIA EROTICĂ 342
MACUL UITAT 134
MĂRŢIŞOR 28
MĂSURA LINIŞTII PUŢINE [1] 15
MĂSURA NOUĂ 370

MIRACOLUL MORT 367
MIREASA PIERDUTĂ 323
MIT MĂRUNT 17
MOARTEA COMUNĂ 327
MUZEUL IUBIRILOR BĂTRÂNE 350
NĂSCOCIRE DE POVEȘTI 339
NECREZUTUL TRĂIT 365
NEPĂSARE VREMELNICĂ 348
NIMIC DE PIERDUT 371
PARTEA LIPSĂ DINTR-UN VIS 368
POEMUL DE-O ZI 377
PORTRET SUMAR 131
PROIECT DE STATUIE 358
PURTAREA MITULUI 303
RAPORT DESPRE STAREA IUBIRII 18
REFLEX 1 177
REFLEX 2 178
REFLEX 3 179
REFLEX 4 180
REFLEX 5 181
REFLEX 6 182
REFLEX 7 183
REFLEX 8 184
REFLEX 9 185
REFLEX 10 186
REFLEX 11 187
REFLEX 12 189
REFLEX 13 190
REFLEX 14 191
REFLEX 15 192
REFLEX 16 193
REFLEX 17 194
REFLEX 18 195
REFLEX 19 196
REFLEX 20 197
REFLEX 21 198
REFLEX 22 199
REFLEX 23 201
REFLEX 24 202
REFLEX 25 203
REFLEX 26 204
REFLEX 27 205
REFLEX 28 207
REFLEX 29 208
REFLEX 30 209
REFLEX 31 210
REFLEX 32 211
REFLEX 33 212
REFLEX 34 213
REFLEX 35 214
REFLEX 36 215
REFLEX 37 216
REFLEX 38 217
REFLEX 39 218
REFLEX 40 219
REFLEX 41 220
REFLEX 42 221
REFLEX 43 222
REFLEX 44 223
REFLEX 45 224
REFLEX 46 225
REFLEX 47 226
REFLEX 48 227
REFLEX 49 228
REFLEX 50 229
REFLEX 51 230
REFLEX 52 231
REFLEX 53 232
REFLEX 54 233

REFLEX 55 234
REFLEX 56 235
REFLEX 57 236
REFLEX 58 237
REFLEX 59 238
REFLEX 60 239
REFLEX 61 240
REFLEX 62 241
REFLEX 63 242
REFLEX 64 243
REFLEX 65 244
REFLEX 66 245
REFLEX 67 246
REFLEX 68 247
REFLEX 69 248
REFLEX 70 249
REFLEX 71 250
REFLEX 72 251
REFLEX 73 252
REFLEX 74 253
REFLEX 75 254
REFLEX 76 255
REFLEX 77 256
REFLEX 78 257
REFLEX 79 258
REFLEX 80 259
REFLEX 81 260
REFLEX 82 261
REFLEX 83 262
REFLEX 84 263
REFLEX 85 264
REFLEX 86 265
REFLEX 87 266
REFLEX 88 267
REFLEX 89 268
REFLEX 90 269
REFLEX 91 270
REFLEX 92 271
REFLEX 93 272
REFLEX 94 273
REFLEX 95 274
REFLEX 96 275
REFLEX 97 276
REFLEX 98 277
REFLEX 99 278
REFLEX 100 280
REFLEX 101 281
REFLEX 102 [5] 283
REFLEX 103 [6] 284
REFLEX 104 [7] 285
REFLEX 105 [8] 286
REFLEX 106 [9] 287
REFLEX 107 [10] 288
REFLEX 108 [11] 289
REFLEX 109 290
REFLEX 110 [12] 291
REFLEX 111 [13] 292
REFUZ 344
ROSTOGOLIREA PE CUȚITE 318
SEZON PUSTIU 366
SINDROMUL IUBIRILOR PARALELE 335
SOLEMNA AMĂGIRE 301
SOLFEGIU METAFIZIC 329
SONET 3 169
SONET 5 145
SONET 6 146
SONET 7 147
SONET 8 148
SONETUL JERTFEI 163

SPAIMA COCORULUI DE AUR 304
SPAIMA FĂRĂ NUME 363
SPIRALE 25
STAREA DE CONTEMPLAŢIE 369
TABLOU CU PĂRINŢI 373
TĂCEREA MĂRII TRANSPARENTE 143
TĂCEREA NECESARĂ 309
TAPISERIE ORIENTALĂ 161
ŢIE 26
UITAREA SALVATOARE 347
VARĂ PRECARĂ 132
VISUL VISULUI DIN VIS 325
ZBOR DE CUŢIT 337
ZBORUL NEREPETAT 314
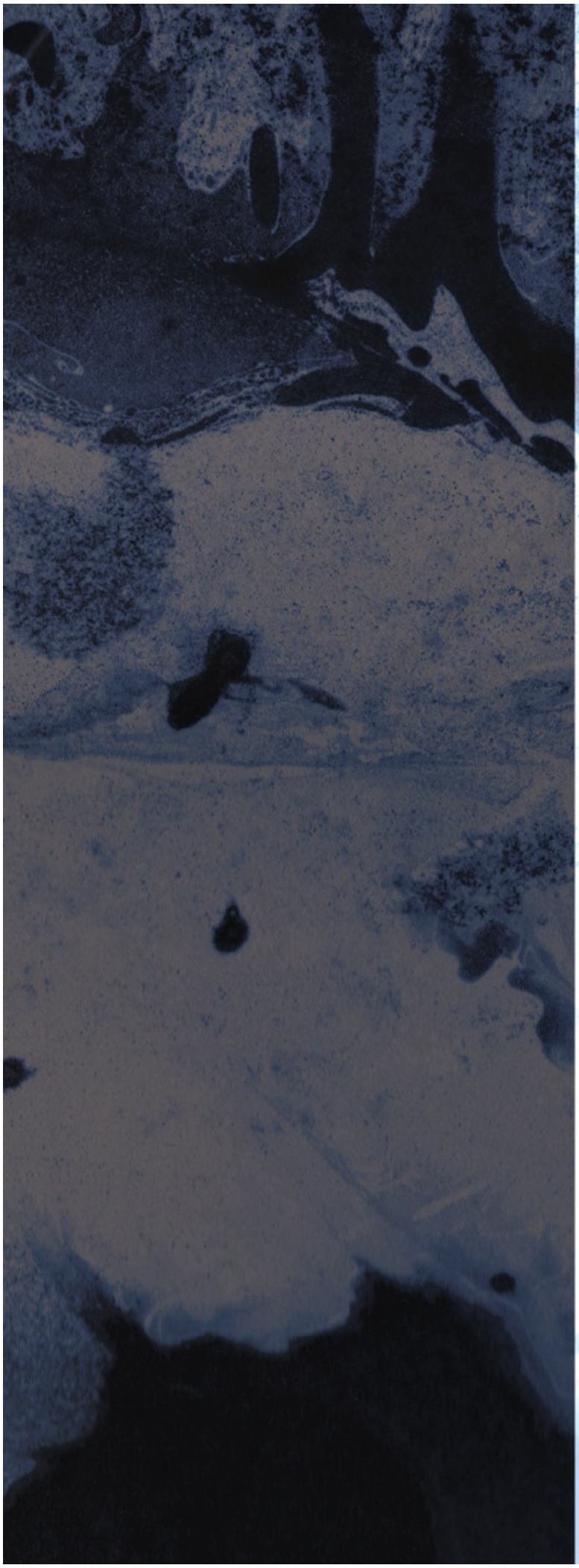
Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, arhivată pentru consultare sau transmisă în orice formă sau modalitate electronică, fotocopiere, mecanică, înregistrată sau oricare altele, fără acordul prealabil al deținătorilor drepturilor de autor.